Dashiell Hammett
Un as al copoilor
Capitolul 1

Detectivul casei

Detectivul particular al hotelului Montgomery preferase să-şi încaseze în natură comisionul pentru săptămâna petrecută în compania contrabandistului cu băuturi alcoolice al hotelului, în loc să primească bani gheaţă. După ce băuse tot, a adormit buştean în holul hotelului, motiv pentru care a fost concediat. Aşa se face că, la vremea respectivă, eram singurul angajat disponibil al biroului din San Francisco al Agenţiei „Continental Detective" şi am fost repartizat să supraveghez timp de trei zile hotelul cu pricina, aşteptând să fie găsită o persoană care să se ocupe în permanenţă de treaba aceasta.

Montgomery este un hotel liniştit, de cea mai bună clasă, şi am petrecut aici ceasuri paşnice până în cea de-a treia şi ultima zi, când lucrurile au luat o turnură neobişnuită.

În după-amiaza aceea, când am dat să cobor în hol, m-am ciocnit de Stacey, directorul adjunct al hotelului, care venise să mă caute.

— O menajeră tocmai mi-a telefonat că ceva nu este în regulă la apartamentul 906, mi-a spus el.

Am urcat împreună la camera cu pricina. Uşa era deschisă. Înţepenită în mijlocul camerei, o menajeră rămăsese cu privirea înţepenită, fixând cu ochii pieriţi de groază uşa închisă a dulapului de haine. Pe sub uşa acestuia, se prelingea spre noi o dâră de sânge, lungă deja de vreo treizeci de centimetri.

M-am apropiat, dând-o uşor la o parte pe femeia de serviciu, şi am rotit de butonul de deschidere a uşii. Dulapul nu era încuiat cu cheia. Am deschis uşa. În acel moment, un trup rigid mi-a alunecat uşor în braţe, căzând pe podea. Avea o gaură de vreo douăzeci de centimetri în partea din spate a hainei, iar stofa sacoului era umedă şi năclăită de sânge. De altfel, aceasta nu mai constituia

deloc o surpriză, căci sângele de pe podea mă avertizase asupra acestui lucru. Dar când un al doilea cadavru s-a rostogolit peste primul, acesta căzând cu faţa în sus şi dezvăluind un chip cianotic şi crispat, i-am dat drumul trupului pe care îl prinsesem şi am făcut un salt înapoi. Chiar în clipa în care săream, un al treilea cadavru s-a răsturnat în spatele celorlalte două.

Am auzit un urlet de groază în spatele meu, apoi un zgomot surd: femeia de serviciu îşi pierduse cunoştinţa, căzând la podea. Nici eu nu mă simţeam în largul meu. Nu sunt un tip sensibil, iar de-a lungul vieţii mele am fost martor la o mulţime de spectacole care mai de care mai dezagreabile, dar, de data aceasta, trebuie să recunosc, aveam să revăd în faţa ochilor, mai multe săptămâni de-a rândul, imaginea celor trei cadavre rostogolindu-se dintr-un dulap de haine, făcându-se grămadă la picioarele mele. Mai mult, am avut senzaţia că toată scena rostogolirii s-a derulat cu încetinitorul, cu o nonşalanţă care părea voită, în stilul celei mai sinistre pantomime.

Nu mai era nicio îndoială că cei trei erau morţi. Fiecare detaliu al căderii lor, fiecare amănunt al mormanului inert pe care îl formau trădau, cu o înspăimântătoare certitudine, absenţa vieţii.

M-am întors spre Stacey, care şi el livid ca un cadavru, se ţinea în picioare, sprijinindu-se de tăblia de cupru a patului.

— Scoateţi-o de aici pe menajeră! Chemaţi doctorii, poliţia!

Am separat cele trei cadavre, aşezându-le pe spate, într-un şir terifiant. Apoi, m-am apucat să fac o examinare rapidă a încăperii.

În mijlocul patului nedesfăcut, se afla o pălărie moale care se potrivea unuia dintre cadavre. Cheia camerei era în uşă, pe interior. Alte urme de sânge, în afara dârei scurse din dulap, n-am zărit şi nimic altceva nu trezea bănuiala că încăperea respectivă fusese teatrul unei lupte.

Uşa de la baie era deschisă. Pe fundul căzii era o sticlă de gin spartă şi, judecând după intensitatea

mirosului şi urmele umede, probabil că fusese aproape plină în momentul în care a fost spartă. Într-un colţ, am găsit un păhărel de whisky şi un altul se afla sub cadă. Amândouă erau uscate, curate şi nu miroseau a nimic.

Uşa dulapului era pătată pe interior de sânge, de la înălţimea umărului şi până jos, iar pe podeaua dulapului, într-o baltă de sânge, se aflau două pălării. Fiecare dintre ele se potrivea unuia dintre cadavre.

Asta era tot. Trei bărbaţi morţi, o sticlă de gin spartă şi mult sânge.

Stacey s-a întors însoţit de un doctor şi, în timp ce acesta examina cadavrele, au sosit şi inspectorii de poliţie. Doctorul şi-a terminat repede treaba.

— Acest bărbat, spuse el arătând spre unul dintre cadavre, a fost lovit la ceafă cu un obiect mic, contondent, apoi a fost spânzurat. Acesta, mai zise el, întorcându-se spre alt cadavru, a fost, pur şi simplu, spânzurat. Iar cel de-al treilea a fost înjunghiat pe la spate cu un cuţit cu o lamă de aproximativ cincisprezece centimetri. Sunt morţi de aproape două ore: pe la prânz sau imediat după prânz.

Directorul-adjunct a identificat două dintre cadavre. Bărbatul care fusese înjunghiat – primul care s-a rostogolit din dulap – sosise la hotel în urmă cu trei zile şi fusese înregistrat cu numele de Tudor Ingraham, din Washington D.C., şi se instalase în camera 915, aflată la depărtare de numai trei uşi faţă de locul crimei. Ultimul cadavru care căzuse – cel care fusese, pur şi simplu, strangulat era ocupantul acelei camere. Se numea Vincent Develyn. Fusese agent de asigurări şi locuia în hotel de la moartea soţiei sale petrecută în urmă cu patru ani.

Cel de-al treilea bărbat ucis fusese văzut adesea în compania lui Develyn. Mai mult, unul dintre angajaţii hotelului îşi amintea că îi văzuse pe cei doi intrând împreună în hol, în jurul orei douăsprezece fără cinci, chiar în ziua respectivă. Din actele şi scrisorile găsite în buzunarele sale, am aflat că se numea Homer Anseley, de la cabinetul juridic „Lankershin şi Anseley”, ale cărui birouri se aflau în Miles Building, uşă în uşă cu biroul lui

Develyn.

În buzunarele lui Develyn am găsit între o sută şi două sute de dolari, în portofelul lui Anseley ceva mai mult de o sută, iar în buzunarele lui Ingraham aproape trei sute de dolari. În compartimentul unei centuri prinse în jurul taliei sale, am mai găsit două mii două sute de dolari şi două diamante de mărime mijlocie fără montură. Toţi trei aveau ceasuri în buzunare – cel al lui Develyn costa o avere – iar Ingraham purta două inele, ambele foarte valoroase. Cheia camerei lui Ingraham se afla în buzunarul hainei sale. În afara banilor, a căror prezenţă părea să indice faptul că furtul nu a fost mobilul acestor trei omucideri, nu am găsit nimic, niciun indiciu în măsură să arunce o licărire de elucidare a acestei triple crime. Examinarea minuţioasă a camerelor lui Ingraham şi a lui Develyn nu ne-a furnizat nimic în plus în acest sens.

În camera lui Ingraham am descoperit cel puţin o duzină de pachete de cărţi de joc, îngrijit marcate, câteva zaruri marcate şi o documentaţie voluminoasă despre caii de curse. Am mai aflat şi că avea o nevastă care locuia în East Delevan Avenue, în Buffalo, şi un frate în Dallas. Am mai dat şi de o listă cu nume şi adrese pe care am luat-o pentru ancheta de mai târziu. Şi totuşi, şi în aceste două camere, nimic nu te făcea să te gândeşti la crimă.

Phels, expertul poliţiei în materie de amprente digitale, a ridicat câteva din camera lui Develyn, dar nu se putea spune dacă acestea prezentau vreo relevanţă oarecare înainte de a fi fost analizate şi comparate. Deşi Develyn şi Anseley fuseseră strangulaţi, după toate aparenţele, cu mâinile, Phels nu a reuşit să distingă amprente nici pe gât, nici pe guler.

Menajera care zărise dâra de sânge pornind din dulap a declarat că făcuse curăţenie în camera lui Develyn între orele zece şi unsprezece, chiar în cursul dimineţii. Fiindcă nu schimbase prosoapele din baie, revenise în cameră după prânz. Femeia găsise uşa neîncuiată, cu cheia pe interior, şi imediat ce a intrat a zărit sângele şi i-a telefonat lui Stacey.

În camera lui Ingraham făcuse curăţenie cu mai puţin de un ceas mai târziu. Fusese aici şi mai devreme, între zece şi douăzeci de minute şi zece şi patruzeci şi cinci, în acelaşi scop, dar Ingraham încă nu plecase din cameră.

Liftierul cu care Anseley şi Develyn urcaseră către prânz îşi amintea că, în ascensor, cei doi discutaseră glumind pe seama scorurilor obţinute în ajun la partida de golf. Nimeni nu remarcase nimic suspect în hotel în jurul orei la care doctorul apreciase că s-a produs crima. Însă trebuia să ne aşteptăm la asta.

Criminalul ar fi putut să părăsească încăperea încuind uşa după el şi să plece, sigur pe el că, la orele prânzului, un bărbat pe culoarele holului Montgomery ar fi atras foarte puţin atenţia. Dacă locuia în hotel, s-ar fi întors, pur şi simplu, în camera sa, iar dacă nu, ar fi coborât până în stradă sau ar fi luat ascensorul un etaj sau două mai jos.

Niciunul dintre angajaţii hotelului nu i-a zărit vreodată împreună pe Ingraham şi Develyn. Niciun indiciu nu arăta că ar fi avut cea mai mică relaţie. Ingraham rămânea de obicei în camera sa până la prânz şi apoi revenea întotdeauna seara târziu. Nu se ştia nimic de afacerile sale.

La adresa din Miles Building, Marty O'Hara şi George Dean, de la biroul de omucideri al poliţiei criminalistice, împreună cu mine, l-am interogat pe asociatul lui Anseley şi pe angajaţii lui Develyn. Develyn şi Anseley păreau nişte tipi obişnuiţi, ducând vieţi fără nimic spectaculos: existenţele lor nu ascundeau nici puncte tenebroase, nici toane sau fantezii bizare. Anseley era căsătorit şi avea doi copii, locuia în Lake Street. Cei doi bărbaţi aveau o droaie de rude şi de prieteni împrăştiaţi pe ici pe acolo în ţară şi, atât cât ne-a stat în putinţă să analizăm, afacerile lor erau perfect în ordine.

Cei doi plecaseră în ziua respectivă de la birouri pentru a lua prânzul împreună, cu intenţia de a trece mai întâi pe la camera lui Develyn ca să bea un pahar dintr-o sticlă de gin pe care cineva i-a procurat-o din Australia.

— Ei, bine, conchise O'Hara, când am ajuns în stradă, cel puţin asta e clar: dacă au urcat în camera lui Develyn pentru a bea un pahar, este sigur că au fost ucişi aproape în momentul în care au intrat în cameră. Acele pahare de whisky pe care le-am găsit sunt curate şi uscate. Cel care a dat lovitura trebuia să-i aştepte. Mă întreb însă care este rolul acestui Ingraham.

— Şi eu mă întreb, am spus. Judecând după poziţia în care i-am găsit când am deschis uşa dulapului, Ingraham pare să fie cheia afacerii. Develyn era la perete, cu Anseley în faţa lui. Amândoi întorşi către uşă. Ingraham le stătea în faţă, cu spatele către uşă. Dulapul era suficient de mare ca să-i poţi îndesa înăuntru, dar, în acelaşi timp, suficient de strâmt ca să se rostogolească în momentul în care uşa era deschisă.

Şi apoi nu am găsit alte urme de sânge în cameră, cu excepţia dârei prelinse din dulap. Cu rana larg deschisă pe care o are în spate, Ingraham n-ar fi putut să fie lovit înainte de a intra în dulap, altfel ar fi fost şi alte urme de sânge. Se găsea foarte aproape de ceilalţi doi când a fost înjunghiat, iar cel care l-a ucis a închis repede uşa dulapului după ce i-a aplicat lovitura de cuţit.

Dar de ce ar fi stat el în această poziţie? Nu credeţi că, în acest caz, este posibil ca el şi un alt tip să-i fi ucis pe cei doi prieteni şi că, în timp ce Ingraham le îndesa acestora cadavrele în dulap, să-i fi făcut de petrecanie chiar complicele său?

— Probabil, spuse Dean.

Şi am rămas la acelaşi „probabil" şi în următoarele trei zile.

Am trimis şi am primit teancuri de telegrame conţinând interogatoriile rudelor şi ale prietenilor defuncţilor; dar n-am găsit nimic care părea să aibă vreo legătură oarecare cu moartea lor. N-am descoperit nici cea mai mică legătură susceptibilă să-l apropie pe Ingraham de ceilalţi doi în timpul existenţei lor, nici măcar din perioada cât au stat în leagăn. Am examinat minut cu minut modul în care şi-au petrecut timpul de când Ingraham a ajuns în

San Francisco, suficient interval, credem noi, pentru a ne convinge că niciunul dintre ei nu l-a întâlnit pe Ingraham.

Acesta din urmă, aveam noi să aflăm, era un bookmaker. Adică se ocupa cu înscrierile la pariurile pentru cursele de cai sau, mai exact spus, era un trişor profesionist. Trăia separat de nevasta lui, dar relaţia celor doi rămăsese în termeni buni. În urmă cu vreo cincisprezece ani, fusese condamnat pentru „agresiune şi tentativă de omor" la Newark, New Jersey, şi a petrecut doi ani la închisoarea de stat. Bărbatul pe care îl atacase murise de pneumonie în 1914, în Omaha.

Ingraham venise la San Francisco cu intenţia de a deschide un cerc şi toate investigaţiile noastre conduceau să confirme că acesta fusese singurul scop al şederii sale în oraş.

Amprentele pe care Phels le ridicase s-au dovedit a fi cele ale lui Stacey, ale menajerei, ale inspectorilor de poliţie şi chiar ale mele! Una peste alta, până acum o dăduserăm în bară!

Aceleaşi rezultate şi în tentativele noastre pentru a descoperi mobilul celor trei crime.

Am abandonat această metodă şi ne-am înhămat la o treabă minuţioasă, care avea drept scop încercarea de a da de urmele criminalului. Cum fiecare crimă are un autor, trebuie să existe şi o pistă. Iar pentru a găsi şi pentru a merge pe aceste piste este nevoie de un detectiv.

În cazul unei crime, este posibil uneori să dai peste un nimic care te duce la capătul pistei, începând chiar prin a identifica mobilul. Aflarea mobilului crimei reduce adesea câmpul ipotezelor şi câteodată te duce drept la ţintă către vinovat.

Până acum tot ceea ce ştiam despre mobilul acestui caz particular de care ne ocupam era că nu fusese vorba despre un furt sau, cel puţin dacă era vorba de furt, atunci fusese sustras un lucru de care noi nu aveam habar, un lucru de o valoare mult mai mare decât banii găsiţi în buzunarele victimelor.

Bineînţeles că n-am neglijat totalmente căutarea

pistei către asasin, dar, nefiind decât bărbaţi, ne-am consacrat aproape întreaga noastră atenţie încercând să găsim un indiciu, o scurtătură. Ne-am propus să dăm de urma asasinului sau a asasinilor, fără a mai ţine cont de ceea ce i-a determinat sau l-a determinat să comită aceste crime. Cu privire la nevinovăţia persoanelor care fuseseră înscrise în registrul hotelului în ziua crimei, nouă la număr, nu am găsit dovezi rezonabil de suficiente. Patru dintre ele se aflau încă în incinta hotelului şi numai unul ne stârnea într-adevăr interesul. Acest individ, o namilă numai piele şi os, în vârstă de vreo patruzeci şi cinci, cincizeci de ani, se înscrisese în registru sub numele J.J. Cooper din Anaconda. Din Montana nu era, într-adevăr, după cum am stabilit cu certitudine, un miner aşa cum pretindea că este. Şi n-am putut să dovedim că el era cunoscut acolo. În consecinţă, am început să-l urmărim. Fără prea mari rezultate.

Cinci bărbaţi din cele nouă persoane părăsiseră hotelul după comiterea crimelor, trei dintre ei lăsând la recepţie adresele unde le parvenea corespondenţa. Gilbert Jacquemart ocupase camera 946 şi îşi primea corespondenţa la un hotel din Los Angeles. W.F. Salway, care ocupase camera 1022, dăduse instrucţiuni pentru a-i fi expediată corespondenţa la o adresă de pe Clark Street, din Chicago. Ross Orrett, care stătuse în camera 609, solicitase să-i fie trimisă corespondenţa la poşta restantă din San Francisco.

Jacquemart sosise în hotel cu două zile înainte de producerea crimelor şi a părăsit hotelul chiar în după-amiaza zilei cu pricina. Salway sosise în ajun şi a plecat a doua zi. Orrett sosise în ziua crimelor şi plecase în ziua următoare.

Am telegrafiat pentru a da de urmele primilor doi, în ideea de a face câteva investigaţii asupra lor, şi m-am dus eu însumi în căutarea lui Orrett. Pe vremea aceea se distribuiau pentru o comedie muzicală intitulată „De ce?” pliante tipărite în culori ţipătoare precum penele păunilor. Am luat unul, am cumpărat un plic dintr-o librărie şi l-am expediat pe adresa lui Orrett de la hotelul Montgomery.

Există numeroase edituri care au obiceiul să culeagă numele nou-veniţilor de la principalele hoteluri şi de a le trimite diverse pliante publicitare. Eram, astfel, sigur că Orrett nu s-ar arăta surprins când un plic bălţat îi va fi remis la ghişeul poştei restante, retransmis de către hotel.

Dick Foley, specialistul în filaj al Agenţiei, se instalase în biroul de poştă, plimbându-se de colo până colo, supraveghind cu colţul ochiului ghişeul „0” până când zărea plicul pestriţ, pentru ca apoi să-l urmărească pe cel căruia îi era înmânat plicul.

Mi-am petrecut ziua următoare încercând să dezleg jocul misterios al lui J.J. Cooper, însă din păcate şi venirea înserării m-a găsit în acelaşi stadiu de enigmă, motiv pentru care m-am hotărât să abandonez.

Cu puţin înainte de ora cinci dimineaţa, în ziua următoare, Dick Foley a trecut pe la mine prin cameră să mă vadă, înainte de a se duce la el ca să mă trezească şi să-mi povestească ce a făcut.

— Drăguţul de Orrett este omul nostru, mi-a spus el. L-am reperat de când şi-a ridicat corespondenţa ieri după-amiază. În afară de plicul trimis de tine, a mai primit o scrisoare. Are un apartament pe Van Ness Avenue, închiriat a doua zi după crimă pe numele B.T. Quinn. Sub braţul stâng, poartă ascuns un revolver şi chestia asta îl face să pară că ar avea o uşoară cocoaşă în zona respectivă. Acum tocmai s-a dus să se culce. A trecut prin toate locurile rău-famate din North Beach. De cine crezi că vrea să dea?

— De cine?

— De Guy Cudner.

Ei, comedie, asta da veste! Acest Guy Cudner, zis „Posomorâtul”, era fiinţa cea mai periculoasă din zona Coastei, dacă nu din întreaga ţară. Nu a fost „înţepat” decât o dată, dar, dacă ar fi fost condamnat pentru toate crimele de care toată lumea îl ştia vinovat, ar fi fost nevoie de vreo jumătate de duzină de vieţi, cel puţin, pentru a-şi ispăşi păcatele, fără a mai pune la socoteală şi cealaltă jumătate de duzină de vieţi pe care să le sfârşească pe

eşafod. În orice caz, tipul era suficient de bine poziţionat pentru a-şi face rost de tot ceea ce avea nevoie în materie de mărturisiri, alibiuri, complete de juraţi şi chiar judecători de ocazie.

Nu ştiu cine se ascunsese în spatele acestei uriaşe protecţii de care se bucura, căci, la momentul când a fost condamnat în Nord şi trimis la răcoare pentru paisprezece ani, a fost foarte repede reabilitat. Nici nu se uscase bine cerneala din articolele din ziare prin care era anunţată condamnarea sa, că foarte curând a fost pus în libertate pe cuvânt de onoare.

— Cudner este în oraş?

— Nu ştiu, mi-a spus Dick, dar Orrett al nostru sau Quinn, cum l-o chema, îl caută, asta este sigur. Pe la Rich, pe la Healey, pe la Maraconi, pe la Pigatti. Grout-Mălai-Mare mi l-a dat pe ţeavă. Mi-a spus că Orrett habar nu are cum arată Cudner, dar încearcă să dea de el. Mălai-Mare nu ştia ce vrea de la el.

Acest Grout-Mălai-Mare era un ticălos mizerabil, fără mamă, fără tată – dacă a avut vreodată parte de aşa ceva – atunci când era vorba de turnat pe cineva pentru o bucată de pâine. Dar, cu tot acest joc dublu pe care îl face întotdeauna, este greu de ştiut de care parte a baricadei se află Grout-Mălai-Mare.

— Crezi că Grout-Mălai-Mare a muşcat momeala? l-am întrebat eu.

— Ar fi ceva şanse, dar nu poţi să te bazezi pe el.

— Dar Orrett cunoaşte bine zona?

— Nu prea cred. Ştie unde trebuie să ajungă, dar, de fiecare dată, are nevoie să întrebe pe cineva încotro trebuie s-o apuce. N-a vorbit cu nicio persoană pe care să o fi cunoscut în prealabil.

— Cum arată?

— Nu este genul peste care ţi-ar plăcea să dai pe nepusă masă. El şi Cudner ar face o pereche potrivită. Nu seamănă unul cu celălalt. El este înalt şi slab, dar în acelaşi timp pare robust, cu muşchi care nu îi ies în evidenţă, dar totuşi este bine făcut. Un cap ascuţit, fără să

pară slăbănog, înţelegi? Vreau să te fac să înţelegi că toate trăsăturile sale sunt absolut normale, deloc ieşite din comun. Linii drepte, fără nicio curbă. Bărbia, nasul, gura, ochii, toate acestea sunt drepte, numai linii bine trasate şi unghiuri. Se îmbracă bine, n-are deloc aerul unui spărgător, dar pare mai tăios şi mai dur ca oţelul. Un vânător de „tunuri" mari! Hotărât, el este omul nostru, punem pariu!

— Da, cam aşa se pare, am admis eu. Tipul a sosit la hotel în dimineaţa zilei când cei trei bărbaţi au fost ucişi şi a părăsit incinta hotelului în dimineaţa următoare. Şi-a cărat revolverul şi apoi după plecare şi-a dat un alt nume. Şi acum iată-i în cârdăşie cu „Posomorâtul". Nu sună rău deloc.

— În orice caz tipul acesta lasă impresia că nu se sinchiseşte deloc de cele trei crime şi poate să doarmă liniştit din pricina asta. Mă întreb ce are de împărţit cu Cudner.

— Habar n-am, nu-mi vine nicio idee. Dar, dacă el şi Orrett nu s-au întâlnit încă, atunci Cudner n-are nicio legătură cu crimele, dar ar putea să ne dea o pistă.

Am coborât din pat.

— Aş putea să pun pariu că informaţiile secrete ale lui Mălai-Mare sunt la înălţime! Cum l-ai descrie tu pe Cudner?

— Tu îl cunoşti mai bine ca mine.

— Da, dar cum mi l-ai descrie tu, dacă nu I-aş cunoaşte?

— Un tip mărunţel şi îndesat, cu o cicatrice roşiatică despicată pe obrazul stâng. De ce?

— Ăsta-i schepsisul, i-am zis eu. Toată treaba este legată de cicatrice. Dacă el n-ar fi avut-o şi tu ar fi trebuit să mi-l descrii, cu siguranţă că mi-ai fi dat toate detaliile referitoare la înfăţişarea sa. Din cauza faptului că are această cicatrice, observaţia ta se mărgineşte, pur şi simplu, la acest aspect care bate la ochi: „Un tip mărunţel şi îndesat cu o cicatrice roşiatică despicată pe obrazul stâng". Fac prinsoare cu zece inşi deodată că exact aşa i-a

fost descris şi lui Orrett. Eu nu semăn deloc cu Cudner, dar avem aproximativ aceeaşi talie şi o constituţie asemănătoare. Dacă aş avea o cicatrice pe faţă, cu siguranţă că Orrett ar cădea în capcană, crezând că sunt Cudner.

— Şi apoi?

— N-aş putea să-ţi spun, dar, dacă aş reuşi ca Orrett să vorbească cu mine luându-mă drept Cudner, probabil că aş putea să aflu o groază de lucruri de la el. În orice caz, merită să încercăm.

— N-ai să reuşeşti sau, oricum, nu în San Francisco. Cudner este prea cunoscut.

— Şi ce dacă, Dick? Orrett este singurul pe care vreau să pun mâna. Dacă mă ia drept Cudner, este perfect. Dacă nu, iarăşi bine! Nu vreau să-i forţez mâna.

— E un fleac! Avem fotografii cu Cudner în care se vede clar cicatricea, fotografii de la stabilirea identităţii judiciare. Voi face rost de colodiu – se găseşte în farmacii sub diverse denumiri şi se aplică peste tăieturi şi zgârieturi – care pe piele se colorează şi astfel reuşim să imităm cicatricea lui Cudner. Când se usucă, pata se face netedă şi foarte adâncă şi va avea, într-adevăr, aspectul unei cicatrice vechi.

Era puţin trecut peste ora unsprezece, când a doua zi, seara, Dick mi-a telefonat spunându-mi că Orrett se afla la Pigatti, pe strada Pacific, instalat, după toate aparenţele, pentru un mic moment de răgaz. Cicatricea mea era deja pictată, am sărit într-un taxi şi, câteva minute mai târziu, sporovăiam cu Dick în colţul străzii în care se afla restaurantul Pigatti.

— Este aşezat la ultima masă, în fund, pe stânga. Când am intrat eu, era singur. Nu poţi să-l scapi. Este singurul individ din bomba asta care are gulerul la cămaşă curat.

— Ar fi mai bine ca tu să mă aştepţi, oricât ar dura de mult, pe afară, pe undeva pe la jumătatea distanţei pe strada alăturată, pregătit cu un taxi, i-am spus eu lui Dick. Este posibil ca amicul Orrett şi cu mine să plecăm

împreună şi mi-ar plăcea să te ştiu pe aproape în cazul în care lucrurile ar putea să ia o întorsătură neplăcută.

Cârciuma numită Pigatti era destul de strâmtă, dar alungită, cu tavanul jos, întotdeauna îmbâcsit de nori de fum. În mijlocul sălii se afla un ring destul de îngust, amenajat pentru dans. Restul sălii era acoperit de mese, apropiate unele într-altele, cu feţe de masă veşnic pline de pete.

Când am intrat, cea mai mare parte a meselor erau ocupate, iar vreo şase cupluri se pregăteau să danseze. Erau puţine capete pe care să nu le fi văzut deja, într-o dimineaţă sau în alta, pe holurile sau în aresturile poliţiei, după câte o razie urmată de arestări în masă.

Chiorându-mă printre rotocoalele dese, l-am zărit imediat pe Orrett, aşezat singur într-un colţ, uitându-se spre cuplurile care dansau, cu o figură lipsită de expresie, arborând aerul unui individ care se străduieşte să stea la pândă fără a da impresia că o face, în timp ce toată lumea îşi dă seama de asta. Am coborât spre cealaltă parte a sălii şi am traversat ringul aşezându-mă chiar sub un lampadar, în ideea ca tipul să-mi zărească foarte bine cicatricea. Apoi mi-am ales o masă liberă, nu departe de cea la care stătea Orrett, şi m-am aşezat cu faţa întoarsă spre el.

Au trecut zece minute, interval în care individul s-a prefăcut că se interesează de dansatori, iar eu m-am mulţumit să fixez gânditor pânza soioasă aşezată pe masa mea, dar niciunul dintre noi n-a scăpat nici măcar o clipire din partea celuilalt.

Privirile sale – cu ochi cenuşii, destul de şterşi, fără a fi însă lipsiţi de profunzime, cu pupile negre ca un vârf de ac – s-au intersectat preţ de o clipă cu ale mele, dezvăluind o expresie rece, insistentă şi impenetrabilă. Apoi, foarte uşor, s-a ridicat de la masă.

S-a îndreptat spre masa mea, având mâna dreaptă băgată în buzunarul sacoului de culoare închisă, după care s-a aşezat.

— Cudner?

— După câte mi s-a spus, mă cauţi, i-am replicat,

încercând să-i egalez liniştea glacială din tonul vocii sale şi să fac faţă privirii insistente.

Era aşezat pe partea stângă, uşor întors către mine, ceea ce-i permitea să-şi ţină braţul drept într-o poziţie nu foarte incomodă pentru a trage direct din buzunarul în care îşi ţinea înfundată mâna.

— Şi tu mă căutai?

Nu ştiam ce ar trebui să-i răspund, aşa că am schiţat o grimasă. Însă, în ciuda acestei strâmbături, inima îmi bătea nebuneşte. Făcusem – după cum deduceam – o greşeală care ar fi putut să mă coste scump înainte de a încerca să fac ceva. Individul nu-l urmărea pe Cudner ca pe un prieten, aşa cum în mod eronat m-am gândit eu, cei doi se aflau la răscrucea războiului.

Am văzut pentru o clipă imaginea celor trei bărbaţi morţi rostogolindu-se din dulapul camerei 906.

Purtam revolverul la cureaua pantalonilor, într-un loc de unde puteam să-l scot cu repeziciune, dar şi el îl avea pe al său în mână. Atunci am avut grijă să-mi ţin mâinile nemişcate pe marginea mesei, în timp ce mă străduiam să zâmbesc cât mai larg cu putinţă.

Privirea lui s-a schimbat imediat şi, cu cât îl fixam mai intens, cu atât individul îmi plăcea mai puţin. Cenuşiul ochilor a devenit mai întunecat şi mai tulbure, pupilele s-au dilatat, iar pe sub tonurile de gri şi-au făcut apariţia bastonaşe albe. De două ori înainte de această întâlnire am mai văzut ochi ca aceştia şi n-am uitat ceea ce semnificau, erau ochi de criminal înnăscut!

— Dacă tu faci mărturisiri complete, i-am sugerat eu la capătul unui moment de tăcere.

Dar tipul nu era dispus să se distreze pe seama conversaţiei mele. Aproape imperceptibil a clătinat din cap, iar colţurile buzelor sale încleştate s-au coborât parcă din senin. Bastonaşele albe ale ochilor s-au dilatat, reflectând umbrele cenuşii ale pupilelor sub pleoapa superioară.

Acum era momentul şi nu trebuia să-mi dau osteneala să mai aştept.

I-am dat un ghiont pe sub masă, lovindu-l în fluierele picioarelor şi, în acelaşi timp, i-am împins masa în stomac, iar eu m-am aruncat de-a curmezişul. Glonţul pe care l-a tras s-a dus într-o parte. Un alt glonţ, care n-a venit dinspre revolverul său, s-a izbit aproape instantaneu cu un zgomot surd de masa răsturnată între noi doi.

Îl ţineam strâns de umeri când un al doilea glonţ, venind de undeva din spate, l-a rănit la braţul stâng, imediat sub mâna mea. Atunci, am slăbit strânsoarea şi m-am aruncat făcut ghem către perete, întorcându-mă pentru a face faţă în direcţia de unde veneau gloanţele.

M-am răsucit la ţanc tocmai ca să văd – ieşind din afara unghiului meu de vedere, în spatele colţului culoarului care ducea către mica sală de mese – faţa însemnată a lui Guy Cudner.

Şi cum s-a făcut nevăzut, un glonţ tras de Orrett a împroşcat peretele de ipsos chiar în locul unde acesta fusese.

Mi-a venit să râd, gândindu-mă la ceea ce trebuie să se fi produs în capul lui Orrett, care, lungit la podea, s-a trezit faţă în faţă cu doi Cudner. Dar, când tocmai a deschis focul asupra mea, am încetat să mai rânjesc prosteşte. Din fericire, ca să se întoarcă să mă împuşte, trebuia să-şi lase toată greutatea corporală pe braţul rănit; durerea cumplită îl făcea să tremure, ceea ce l-a determinat să-şi piardă direcţia şi să greşească ţinta.

Înainte să mă aşeze mai confortabil în bătaia puştii, m-am târât în patru labe spre uşa bucătăriei din cârciuma Pigatti, la unu sau doi metri de aceasta, punându-mă bine la adăpost, în spatele deschizăturii uşii, într-un colţ al zidului; eram bine protejat, mai puţin ochii şi creştetul capului, pe care m-am hazardat să le las descoperite tocmai pentru a vedea ce se întâmplă.

În cealaltă parte a camerei, la vreo trei sau patru metri, Cudner îşi făcea din când în când, apariţia din spatele paravanului care îl proteja, pentru a face schimb de gloanţe cu bărbatul lungit la podea. Din zona unde stăteam, am zărit unul trecându-mi pe la urechi. Am rămas

lungit pe loc. Erau patru intrări, iar toţi ceilalţi clienţi de la Pigatti le utilizaseră pe toate.

Mi-am scos revolverul, prefăcându-mă că stau în aşteptare. Cudner, îmi imaginez eu, prinsese zvonul că era căutat de Orrett şi ajunsese la faţa locului fără să aibă habar de intenţiile altcuiva. Ceea ce se petrecuse între ei şi care era legătura cu crimele din Montgomery rămânea, deocamdată, un mister pentru mine, pe care, însă, n-am încercat să-l elucidez imediat.

Aproape concomitent cei doi trăgeau unul în celălalt: Cudner îşi făcea apariţia din spatele paravanului său, armele celor doi inamici scrâşneau, apoi se arunca din nou la adăpostul protector. Orrett sângera acum la cap şi avea un picior prins de-a curmezişul în spatele lui. Nu puteam să zăresc dacă Cudner fusese sau nu rănit.

Fiecare dintre ei trăsese opt sau nouă gloanţe când, deodată, Cudner mi-a apărut în faţa ochilor, trăgând glonţ după glonţ din revolverul pe care îl ţinea în mâna stângă, atât de repede cât îi permitea mecanismul armei, făcând şi un salt spre revolverul pe care îl avea în partea dreaptă, atârnând chiar lângă el. În acelaşi timp, Orrett, aflat acum în genunchi, şi-a schimbat arma, luând cel de-al doilea revolver pentru a ţine piept duşmanului său.

Duelul nu mai putea să dureze multă vreme. Cudner a dat drumul revolverului pe care îl ţinea în mâna stângă şi, când a vrut să-l ridice pe celălalt, a căzut sprijinindu-se pe un genunchi. Deodată, Orrett a încetat brusc să mai tragă şi s-a prăbuşit pe spate, cât era de lung. Cudner a mai apucat să tragă încă o dată, total aiurea, nimerind pe undeva prin tavan şi s-a prăbuşit cu faţa la pământ.

Dintr-un salt, am ajuns lângă Orrett şi am împins cu piciorul cele două revolvere din apropierea lui. Rămăsese întins pe podea, fără să schiţeze vreo mişcare, însă eu ochii larg deschişi.

— Care dintre voi este Cudner, tu sau el?

— El este.

— Bine, mi-a zis el şi a închis ochii.

M-am îndepărtat de locul unde zăcea Cudner şi l-am

întors cu faţa în sus. Avea pieptul literalmente ciuruit.

Buzele sale groase tremurau, iar eu mi-am lipit urechea.

— L-am doborât?

— Da, i-am spus eu, minţindu-l, tipul este deja rece.

Faţa lui de muribund s-a crispat într-o grimasă urâtă.

— Dezolat… trei la hotel… respiraţia sa era guturală, greoaie. Eroare… n-a fost camera care trebuia… a coborât unul… am fost nevoit… alţi doi… ca să mă apăr… eu…

Încă un zvâcnet şi s-a stins.

Peste o săptămână, oamenii de la spital mi-au permis să vorbesc cu Orrett. I-am repetat ceea ce spusese Cudner înainte să moară.

— Este exact ceea ce am presimţit, mi-a spus Orrett, oftând din greu din dosul bandajelor voluminoase în care era împachetat. De aceea, m-am mutat imediat de la hotel şi mi-am schimbat numele încă de a doua zi. Presupun că acum v-aţi prins oarecum de afacere, mai spuse el după un răgaz de tăcere.

— Nu, i-am mărturisit eu, nu. Îmi făcusem o idee despre ceea ce se întâmplase, dar, dacă aveam câteva detalii mai clare, n-ar fi fost de prisos.

— Eu regret că nu pot să vă dezvălui totul, dar aş fi nevoit să fac o gafă în ceea ce mă priveşte. Vreau, totuşi, să vă povestesc o întâmplare care ar putea să vă ajute. A fost odată un escroc de talie mare, ceea ce ziarele numesc de regulă „un rechin”. Într-o bună zi, tipul a ajuns la concluzia că a strâns suficient de mulţi bani pentru a se lăsa de meserie şi pentru a duce o viaţă liniştită, de om cinstit.

Problema este că avea doi indivizi care i-au fost mâna dreaptă în toate atacurile sale – unul la New York şi altul la San Francisco – şi erau singurele persoane din lume care ştiau că este un escroc. De altfel, tipului nostru îi cam era frică de cei doi. Mai trebuie spus că, din întâmplare, niciunul dintre cei doi secunzi nu dăduse vreodată ochii cu celălalt.

Astfel, individul nostru încerca să-i convingă pe

fiecare dintre cei doi că celălalt încerca să-l doboare şi că, spre binele tuturor, trebuia să-l linşeze. Ambii au căzut în capcană. Cel din New York s-a dus la San Francisco pentru a da de urma celuilalt, iar cel din San Francisco a fost prevenit că tipul din New York va sosi în ziua cutare şi se va afla la hotelul cutare.

Rechinul se gândea că era o şansă din două ca tipii să se expedieze pe lumea cealaltă când se întâlneau şi nu era prea departe de realitate. Era sigur că cel puţin unul dintre cei doi murea şi, în acest caz, chiar dacă celălalt scăpa din ştreang, nu mai rămânea de lichidat mai târziu decât un singur adversar.

În povestea lui Orrett nu erau atâtea detalii pe câte mi-aş fi dorit să aud, dar, totuşi, istoria dezvăluia o mulţime de lucruri.

— Cum vă explicaţi că acest Cudner a greşit camera? l-am întrebat eu.

— A fost tare ciudat! Probabil că s-a întâmplat astfel: camera mea era 609, iar crima s-a produs în camera 906. Să presupunem că Cudner a ajuns la hotel în ziua în care ştia că trebuie să ajung şi eu şi probabil că a aruncat o privire pe deasupra registrului. Nu dorea probabil să se bage de seamă că îl interesa acest aspect, aşa că nu a întors registrul, ci doar a lansat o ocheadă pe deasupra paginii din caiet, în poziţia în care era aşezat, întors spre birou.

Când citiţi un număr format din trei cifre cu susu-n jos, automat, este transformat şi întors invers în minte pentru a fi reţinut aşa cum trebuie. Să luăm, de exemplu, 123. Îl citiţi 3 – 2 – 1 şi apoi îl inversaţi în minte. Exact acelaşi lucru l-a făcut şi Cudner cu numărul camerei. Era obsedat de ideea conturilor pe care trebuia să le regleze şi n-a fost atent că 609 citit pe invers este tot 609. Deci, a inversat numărul şi i-a dat, de fapt 906 – adică, tocmai camera lui Develyn.

— Exact ceea ce am presupus şi eu, i-am spus. Apoi, s-a uitat în direcţia panoului în care se agaţă cheile şi a văzut că cea de la camera 906 lipseşte. Atunci, s-a gândit

că ar putea să dea imediat lovitura, la o oră la care putea să circule pe culoarele hotelului fără să atragă atenţia în mod deosebit. Bineînţeles, a reuşit să urce în cameră înainte ca Anseley şi Develyn să sosească şi, fără îndoială, i-a aşteptat să vină.

După părerea mea, cred că este mai verosimil ca el să fi ajuns la hotel la câteva minute după ce au sosit ceilalţi. Anseley era probabil singur în cameră când Cudner a deschis uşa, care nu era încuiată cu cheia, şi a intrat în timp ce Develyn se afla în baie pentru a face rost de pahare.

Anseley avea o talie aproximativ asemănătoare cu a ta, eraţi de vârste apropiate şi, în concluzie, semănaţi destul de mult pentru a vă încadra în portretul şablon din descrierea sumară care ţi-a fost făcută. Cudner l-a atacat şi, în acel moment, Develyn, auzind zgomotele încăierării, a dat drumul sticlei şi paharelor şi a venit în grabă, încasându-şi şi el lovitura fatală.

Cudner şi-a zis, probabil, în sinea sa că, pentru un tip ca el, două crime nu erau cu nimic mai grave decât una singură şi oricum, nu dorea să lase niciun martor.

Probabil aşa a intrat şi Ingraham în toată povestea asta. Ieşind din ascensor, cu intenţia de a se duce în camera sa, e posibil să fi auzit zgomotele şi a venit să vadă ceea ce se întâmplă. Apoi, Cudner i-a pus revolverul la tâmplă şi l-a pus să aranjeze cele două cadavre în dulap. Atunci, i-a înfipt cuţitul în spate lui Ingraham şi a închis uşa după el. Cam aşa trebuie să se fi petrecut lucrurile…

O infirmieră, indignată, m-a luat pe sus de la spate, scoţându-mă din cameră, cu acuzaţia că îi enervez bolnavul.

Atunci, Orrett m-a oprit când tocmai mă pregăteam să fac cale întoarsă.

— Staţi cu ochii pe telegramele din New York, mi-a spus el, şi, probabil, veţi avea continuarea poveştii. Încă nu s-a terminat. Nimeni n-are ce să-mi reproşeze până aici. Schimbul de focuri de la Pigatti a fost, în ceea ce mă priveşte, doar legitimă apărare. Dar imediat ce voi fi din

nou pe picioare şi voi putea să mă întorc din nou spre Est, va exista un „rechin” care va primi o porţie bună de gloanţe de plumb. Promisiunea este făcută!

Şi l-am crezut pe cuvânt.

Capitolul 2
Cine l-a ucis pe Bob Teal?

— Teal a fost ucis în această noapte.

Bătrânul (directorul Agenţiei Continentale a poliţiei private din San Francisco) îmi vorbea fără să mă privească. Vocea lui era atât de liniştită ca şi surâsul său şi nu lăsa nimic să răzbată din disperarea care îl măcina.

Tăceam chitic, aşteptând ca Bătrânul să-mi spună mai multe. Şi nu pentru că vestea m-ar fi lăsat rece! Ţineam mult la Bob Teal, cu toţii îl îndrăgeam. Sosise în cadrul Agenţiei în urmă cu doi ani, proaspăt absolvent al liceului, iar dacă ar fi fost să căutăm pe cineva cu stofă de detectiv de înaltă clasă, atunci băiatul acesta zvelt, cu constituţie atletică, era persoana potrivită. Doi ani înseamnă un interval prea scurt pentru a dobândi primele noţiuni din meseria de detectiv, însă Bob Teal, cu privirea sa ageră şi neastâmpărată, cu stăpânirea de sine şi sângele rece de care a dat dovadă, cu o minte perfect echilibrată şi cu o inimă generoasă, cu sufletul pe care îl punea în tot ceea ce făcea, era deja pe calea reuşitei. Interesul pe care i l-am arătat era oarecum părintesc: împreună cu mine, Bob Teal a făcut primii săi paşi în carieră.

Bătrânul şi-a reluat ideea începută, evitând în continuare să mă privească.

— A fost omorât cu un revolver de calibrul 32 – două gloanţe trase drept în inimă. În spatele unui stâlp de semnalizare, într-un colţ pustiu, la intersecţia dintre strada Eddy cu strada Hyde, pe la ora zece seara, noaptea trecută. Un agent de circulaţie i-a descoperit trupul la puţin timp după ora unsprezece. Arma crimei a fost găsită la vreo cinci metri de locul cu pricina. L-am văzut. Am fost personal la faţa locului. Ploaia din noaptea trecută a şters toate urmele, dar, dată fiind starea veşmintelor lui Teal şi

poziţia corpului la momentul când a fost descoperit, sunt înclinat să cred că nu a avut loc o încăierare şi că a fost ucis chiar în locul unde l-am găsit, fără să fi fost transportat în zona respectivă după ce a primit lovitura fatală. Bob Teal era lungit în spatele stâlpului de semnalizare, la zece metri de trotuar; avea mâinile goale. Se pare că n-au fost martori şi că nimeni n-a auzit nimic. Ploaia şi vântul i-au alungat pe trecători de pe stradă şi a amortizat zgomotele detonărilor unui revolver de calibrul 32 care, de altfel, nu face un zgomot foarte mare.

Bătrânul a început să bată darabana cu creionul în tăblia mesei, iar zgomotul înfundat şi sacadat a început să mă exaspereze. Aproape imediat s-a oprit din bătaie şi Bătrânul a continuat:

— Teal îl luase pe Herbert Whitacre în urmărire şi de trei zile era pe urmele lui. Whitacre este unul dintre asociaţii firmei „Ogburn şi Whitacre", ingineri agricoli. Ei au dreptul de a alege din marile parcele de terenuri în noile sectoare de irigaţii. Ogburn s-a dedicat vânzărilor, în vreme ce Whitacre s-a ocupat de restul şi a ţinut contabilitatea.

Săptămâna trecută, Ogburn a descoperit că asociatul său îi falsifica semnătura şi şi-a dat seama că plăţile pentru cumpărarea terenurilor care figurau în registre nu fuseseră niciodată efectuate. Ogburn estima că deturnarea de fonduri făcută de Whitacre se ridica pe undeva între o sută cincizeci şi două sute cincizeci de mii de dolari. În urmă cu trei zile, a venit să mă vadă ca să-mi povestească toată tărăşenia. El dorea ca Whitacre să fie urmărit pentru a şti ce a făcut cu banii furaţi. Afacerea lor mergea încă în asociere, dar, în mod normal, un asociat nu poate fi acuzat de furt în detrimentul societăţii. Astfel, Ogburn, aflat în imposibilitatea de a-şi prinde asociatul, spera să dea de urma banilor şi să-i recupereze cu ajutorul unei instanţe civile. Îi era, de asemenea, teamă ca Whitacre să nu se facă nevăzut.

L-am trimis pe Teal să-l supravegheze pe Whitacre care trebuia să nu aibă habar de bănuielile asociatului său.

Acum te trimit pe tine: trebuie să-l găseşti pe Whitacre. Sunt hotărât să-l găsesc şi să-l fac să spună totul imediat, chiar dacă ar fi nevoie să mobilizez în această căutare întregul personal al Agenţiei timp de un an întreg. Secretarele îţi vor pune la dispoziţie rapoartele întocmite de Bob Teal. Păstraţi, vă rog, permanent legătura cu mine.

Toate cele spuse de Bătrânul valorau mai mult decât un simplu jurământ scris făcut de către un cetăţean oarecare.

În biroul secretarelor, am intrat în posesia celor două rapoarte pe care le întocmise Bob. Este de la sine înţeles că nu exista un raport pentru ultima zi, deoarece Bob le redacta după terminarea misiunii, în cursul nopţii. Primul dintre aceste două rapoarte fusese deja retranscris, iar o copie îi fusese adresată lui Ogburn; o dactilografă tocmai se apucase să îl bată la maşină şi pe cel de-al doilea.

În rapoartele sale, Bob îl descrisese pe Whitacre ca fiind un tip de aproximativ treizeci şi şapte de ani, brunet, cu ochii castanii, o fire temperamentală, mereu cu faţa proaspăt rasă, cu tenul îngrijit, iar ca statură, destul de scurt în picioare. Avea aproximativ un metru şaptezeci şi cinci înălţime şi o greutate de circa şaptezeci de kilograme. Era destul de bine îmbrăcat, înclinând puţin spre nota vestimentaţiei modeste.

Locuia împreună cu soţia sa într-un apartament în Gough Street. Nu aveau copii. Ogburn i-a descris lui Bob o doamnă Whitacre scundă, cu picioare scurte, grasă şi blondă, apropiindu-se de vârsta de treizeci de ani.

Cei care îşi amintesc de această afacere trebuie să ştie că oraşul, agenţia de poliţie privată şi persoanele în cauză nu poartă în realitate numele pe care le-am dat în această carte. În acelaşi timp, trebuie să ştie că am păstrat autenticitatea faptelor. Dacă îţi propui să fii foarte clar, îţi trebuie nume, oricare ar fi ele, dar atunci când utilizarea celor reale riscă să dea naştere la jenă sau chiar să deranjeze, soluţia cea mai convenabilă o constituie găsirea unor pseudonime.

Urmărindu-l pe Whitacre, Bob n-a făcut nicio

descoperire esenţială care să-i permită să dea de destinaţia banilor furaţi. Se pare că Whitacre se ocupase de afacerile sale ca de obicei şi Bob nu remarcase în mişcările sale nimic într-adevăr suspect. Dar Whitacre părea foarte îngrijorat, se oprise adesea pentru a se uita în jurul lui, simţindu-se, după toate aparenţele, urmărit, fără a fi sută la sută sigur de asta. În mai multe rânduri, Bob fusese nevoit să întrerupă urmărirea pentru a evita să fie reperat. Într-una dintre aceste ocazii, Bob o zărise pe doamna Whitacre – sau o femeie a cărei înfăţişare corespundea semnalmentelor date de Ogburn – urcând într-un taxi. Bob nu încercase să o urmărească, dar se mulţumise să noteze numărul taxiului.

După ce am citit cele două rapoarte şi le-am băgat bine în cap, am părăsit agenţia, coborând până la clădirea Packard unde funcţionau birourile lui Ogburn şi Whitacre. O stenografă m-a condus într-o cameră mobilată cu gust. Ogburn semna pentru primirea corespondenţei. Mi-a oferit un scaun să iau loc. M-am prezentat. Era un bărbat de aproximativ treizeci şi cinci de ani, cu părul şaten şi lucios, având pe bărbie o gropiţă adâncă, ceea ce, în mintea mea, mă face să mă gândesc la oratori, la oameni ai legii şi la agenţii de vânzări care fac livrări la domiciliul clienţilor.

— Ah, da! mi-a spus el, lăsând corespondenţa din mână, iar chipul său neastâmpărat şi inteligent s-a luminat. A găsit domnul Teal ceva interesant?

— Asupra domnului Teal au fost trase noaptea trecută focuri de armă şi a fost ucis.

O clipă a rămas nedumerit, iar privirea sa castanie s-a dilatat, holbându-se.

— Omorât?

— Da, i-am replicat eu.

Şi i-am spus puţinul pe care îl ştiam.

— Doar nu vă gândiţi...? mi-a spus el imediat ce am terminat de vorbit, apoi s-a întrerupt brusc. Doar nu vă gândiţi că Herb ar fi putut face una ca asta?

— Dumneavoastră ce credeţi?

— Nu cred că Herb ar comite o asemenea crimă! A

fost foarte agitat în ultimele zile. Am avut impresia că se temea ca eu să nu fi descoperit deturnările de fonduri, dar nu cred că ar fi putut să meargă până acolo, chiar dacă şi-ar fi dat seama că domnul Teal îl urmărea. Nu, cu toată sinceritatea, nu îl cred în stare.

— Să presupunem, i-am sugerat eu, că ieri, la un moment dat, Teal a descoperit locul unde celălalt ascundea banii furaţi şi că Whitacre a aflat lucrul acesta. Nu credeţi că, în această eventualitate, Whitacre ar putea să fie ucigaşul?

— Tot ce este posibil, a spus el fără vlagă, numai că îmi repugnă gândul acesta. Într-o clipă de panică, Herb ar fi putut… dar nu-l cred capabil de una ca asta.

— Când l-aţi văzut ultima dată?

— Ieri. Am petrecut la birou cea mai mare parte a zilei. Whitacre a plecat acasă cu puţin înainte de ora şase după-amiaza.

Însă, la puţin timp după asta, am mai avut o conversaţie telefonică. M-a sunat acasă pe la ora şapte şi mi-a spus că vine să mă vadă pentru că avea ceva să-mi spună. Mă gândeam că îmi va mărturisi ceva neplăcut şi că probabil vom ajunge să reglăm cât mai bine cu putinţă această afacere nefericită. Dar n-a mai venit. Fără îndoială că s-a răzgândit. Apoi m-a sunat nevastă-sa, pe la ora zece. Ea dorea să vorbească cu el ca să-l roage să-i facă nişte cumpărături, însă tipul nu era la mine. Am rămas toată seara în casă ca să-l aştept, dar n-a mai apărut…

A mai bălmăjit câte ceva şi apoi, deodată, s-a oprit, cu fata albă ca varul.

— Doamne, sunt terminat! a zis el cu voce pierită, ca şi cum tocmai îi apăruse în faţa ochilor o imagine de coşmar. Herb s-a dus, banii i-am pierdut, trei ani de muncă s-au dus pe apa sâmbetei! Şi eu sunt responsabil legal de tot ceea ce el a furat, Doamne, Dumnezeule!

Mi-a aruncat o privire imploratoare, aşteptând, probabil, proteste din partea mea, însă eu n-am putut decât să-l asigur că vom face imposibilul pentru a da de urmele lui Whitacre şi de banii furaţi.

De la biroul lui Ogburn, m-am îndreptat spre domiciliul lui Whitacre. La colţul străzii, în momentul în care dădeam în strada Gough, am zărit un personaj corpolent care urca treptele peronului şi l-am recunoscut pe George Dean. Am grăbit pasul ca să-l prind din urmă, enervat de ideea de a-l vedea amestecat în această afacere, pe el mai mult ca pe oricare alt inspector al serviciului de cercetări criminalistice. Dean nu era un incapabil, însă colaborarea cu el este mai puţin plăcută decât cu alţii: motivul este că niciodată nu ştii dacă nu păstrează pentru el un indiciu oarecare pentru a-l scoate din mânecă la sfârşitul anchetei numai şi numai ca să treacă drept un as al copoilor din breasla noastră. Atunci când colaborezi cu un astfel de om, ai inevitabil tendinţa de-a proceda la fel, ceea ce nu este un fapt tocmai fericit pentru munca în echipă.

Am ajuns pe culoarul central în momentul în care Dean suna la uşă. Imobilului în care locuia Whitacre.

— Bună ziua, i-am spus. Şi tu eşti amestecat în această afacere?

— Mda. Ce ştii?

Uşa din faţă s-a deschis şi am urcat împreună spre apartamentul lui Whitacre, la etajul al treilea. O femeie grasă şi blondă, îmbrăcată într-un capot albastru-deschis, ne-a deschis imediat. Era mai degrabă drăguţă, genul micuţă şi îndesată.

— Doamna Whitacre? a întrebat-o Dean.

— Eu sunt.

— Domnul Whitacre este acasă?

— Nu. A plecat în această dimineaţă la Los Angeles, ne-a răspuns ea şi părea că este sinceră.

— Aveţi idee cum am putea să dăm de dânsul, acolo?

— Probabil la Ambasador, dar cred că se va întoarce mâine.

Dean i-a arătat legitimaţia.

— Avem să vă punem câteva întrebări, i-a spus el.

Fără a manifesta nici cea mai mică surpriză, femeia a deschis larg uşa şi ne-a poftit să intrăm. Ne-a condus într-

un salon în care predominau culorile albastru şi crem, unde ne-am aşezat fiecare pe scaune. Ea s-a aşezat în faţa noastră pe o canapea încăpătoare de culoare albastră.

— Unde a fost soţul dumneavoastră ieri seară? a întrebat-o Dean.

— Aseară? De ce?

Ochii ei albaştri s-au rotunjit, arătând puţină curiozitate.

— Acasă? Toată seara?

— Da, ploua, era o vreme îngrozitoare. De ce?

Şi-a întors privirea de la Dean către mine.

Noi am schimbat o privire şi am încuviinţat din cap.

— Doamnă Whitacre, i-a spus Dean pe şleau, am un mandat de arestare pe numele soţului dumneavoastră.

— De arestare? Sub ce acuzaţie?

— Asasinat.

Femeia şi-a înăbuşit un ţipăt.

— Asasinat?

— Exact. Pentru noaptea trecută.

— Da, dar, v-am spus că a fost...

— Iar Ogburn mi-a spus mie, am întrerupt-o eu, aplecându-mă puţin în faţă, că dumneavoastră l-aţi căutat la telefon la el acasă noaptea trecută pentru a-l întreba unde era soţul dumneavoastră.

Am văzut-o albindu-se la faţă. M-a privit cu atenţie timp de un minut, apoi a izbucnit în râs, râsul senin al cuiva care tocmai s-a prins de poanta unei glume bune.

— Îmi scot pălăria, a spus ea, dar nici vocea, nici faţa nu trădau ruşine sau umilinţă. Acum, ascultaţi-mă (buna sa dispoziţie dispăruse). Nu ştiu ce a făcut Herb, nici ce face el acum şi n-ar trebui să vorbesc cu dumneavoastră înainte de a consulta un avocat. Dar aş dori să reduc neplăcerile cât mai mult posibil. Dacă vreţi să-mi spuneţi despre ce este vorba, dragi prieteni, în acest caz, v-aş spune ceea ce ştiu. Vreau să spun că, dacă am interesul să vorbesc, dacă puteţi să-mi demonstraţi că este în interesul meu, probabil că aş putea să vă conduc pe o pistă, totuşi, cu condiţia ca eu să ştiu ceva.

Femeia părea destul de încăpăţânată, deşi toate cele spuse au fost puţin surprinzătoare.

În aparenţă, această femeiuşcă durdulie, care putea să mintă sub tot acest paravan al candorii şi să râdă în timp ce era bulversată, îşi limita orizontul la propriul său confort.

— Vorbeşte, mi-a spus Dean.

Iar eu am scos totul la iveală:

— De o bună bucată de vreme, soţul dumneavoastră falsifica cecurile. Astfel, el a reuşit să deturneze aproape două sute de mii de dolari fără ca asociatul său să aibă habar. Atunci, Ogburn a pus ca soţul dumneavoastră să fie urmărit pentru a încerca să-şi recupereze banii. Noaptea trecută, soţul dumneavoastră l-a atras pe tipul care îl urmărea într-o zonă pustie, puţin circulată, şi l-a ucis.

Chipul femeii s-a încruntat, dezvăluind un efort vizibil de a pune cap la cap noutăţile aflate. Cu un gest maşinal, a întins mâna spre un pachet de ţigări, de o marcă binecunoscută, care se găsea pe o masă aflată în spatele canapelei. Ne-a întins pachetul pentru a ne servi şi pe noi cu câte o ţigară. Am refuzat, înclinând capul. Şi-a luat o ţigară, a scăpărat un băţ de chibrit pe talpa papucilor de casă, şi-a aprins-o, apoi a scos-o din gură, rămânând cu privirea aţintită asupra ei, uitându-se cum se consuma arzând. În cele din urmă, a ridicat din umeri, iar chipul i s-a luminat.

— Ei bine, vă voi vorbi, a spus ea. N-am ştiut niciodată nimic despre aceşti bani şi aş fi complet nebună să intru la apă pentru Herb. El era foarte drăguţ, dar, dacă a bătut câmpii şi m-a lăsat baltă, nu văd de ce mi-aş crea complicaţii în această chestiune. Să ne fie clar. Eu nu sunt doamna Whitacre, mai puţin pentru proprietar. Eu mă numesc Mae Landis. Probabil că există o adevărată doamnă Whitacre, poate că nu există. Nu ştiu nimic. În urmă cu mai bine de un an, Herb şi eu ne-am instalat aici. De aproape o lună de zile, a devenit iritabil şi neliniştit ceva mai mult ca de obicei. El pretindea că are probleme în afaceri. Şi apoi, în urmă cu câteva zile, mi-am dat seama

că revolverul său nu mai era în sertarul în care îl ţinea şi de unde nu s-a clintit de când ne-am mutat aici. Am observat că îl purta asupra sa. I-am spus: „Ce tertip mai este şi ăsta?”. El mi-a răspuns că are impresia că este urmărit şi m-a întrebat dacă n-am văzut pe cineva plimbându-se prin apropiere şi supraveghind intrarea noastră. I-am răspuns că nu şi, sincer, credeam că a luat-o razna.

Cu o seară înainte, mi-a spus că are necazuri şi că ar trebui, probabil, să plece, dar că nu putea să mă ia cu el, însă mi-ar lăsa suficienţi bani ca să trăiesc liniştită câtva timp. Avea un aer preocupat şi îngrijorat şi chiar şi-a făcut bagajele pentru situaţia în care ar fi fost nevoit să plece pe nepusă masă. Apoi a ars toate fotografiile sale şi un teanc de scrisori şi de hârtii. Bagajele lui se mai află şi acum în cameră, dacă vreţi să le vedeţi. Constatând că n-a venit acasă noaptea trecută, m-am gândit că şi-a luat tălpăşiţa fără bagaje şi fără să mă avertizeze şi, mai mult, lăsându-mă fără o leţcaie. Pe scurt, m-a plantat, lăsându-mă cu numai douăzeci de dolari pe numele meu şi cu termenul de plată de patru zile.

— Când l-aţi văzut pentru ultima dată?

— Ieri seară, pe la ora opt. Mi-a spus că se duce până la domnul Ogburn ca să vorbească despre nişte afaceri. Dar n-a fost acolo. Asta ştiu sigur. La un moment dat, m-am trezit că am rămas fără ţigări – îmi place să fumez numai „Elixir Russe” – însă pe aici prin zonă, nu găsesc asemenea ţigări. De aceea, am dat telefon acasă la domnul Ogburn ca să-l rog pe Herb să-mi aducă la întoarcere un pachet, dar domnul Ogburn mi-a zis că n-a ajuns acolo.

— De cât timp îl cunoaşteţi pe domnul Whitacre? am întrebat-o eu.

— De câţiva ani. Dacă mi-aduc bine aminte, l-am întâlnit pentru prima oară într-o staţiune balneară.

— Are familie?

— Habar n-am. În fond, îl cunoşteam destul de puţin. Ştiu că a făcut trei ani de închisoare în statul Oregon pentru falsuri. Mi-a mărturisit lucrul acesta într-o noapte

când băuse un pahar în plus. Acolo a fost înscris ca deţinut în registrul închisorii cu numele de Barber sau Barbee, ceva de genul ăsta. După toate spusele sale, a revenit pe calea cea dreaptă.

Atunci, Dean a scos la iveală un revolver automat de talie mică, părând a fi nou, în ciuda urmelor de noroi care erau vizibile pe el, şi i l-a arătat femeii.

— L-aţi mai văzut vreodată?

Femeia a încuviinţat din cap, clătinându-şi pletele blonde.

— Da! Este revolverul lui Herb sau măcar fratele lui geamăn!

Dean a băgat revolverul în buzunar şi ne-am ridicat să plecăm.

— Şi eu ce o să fac în toată povestea asta? Spuneţi-mi, o să mă puneţi martor sau mai ştiu eu ce, da?

— Nu, deocamdată nu, a liniştit-o Dean. Trebuie numai să rămâneţi la dispoziţia noastră. Este important să ştim unde vă găsim în cazul în care avem nevoie de dumneavoastră şi nu trebuie să vă faceţi probleme sau să intraţi în panică. Aveţi idee încotro a luat-o Whitacre?

— Nu.

— Am dori să aruncăm o privire în apartament. Vă deranjează?

— Daţi-i drumul, a zis ea pe un ton mobilizator.

Am răscolit apartamentul de la un capăt la altul, dar n-am găsit nimic interesant.

Whitacre îşi luase tălpăşiţa fără să lase nicio urmă.

— Aveţi un portret de-al lui făcut de un fotograf profesionist? am întrebat-o eu înainte de a ne lua rămas-bun.

— Habar n-am.

— Dacă aflaţi sau vă aduceţi aminte de vreun aspect care ar putea să ne fie de folosinţă, vreţi să aveţi amabilitatea să ne anunţaţi?

— Sigur, a spus ea, cu bunăvoinţă. Negreşit.

Eu şi Dean am coborât cu ascensorul fără a mai schimba vreun cuvânt. Ajunşi în stradă, l-am întrebat:

— Ce părere ai de toate astea?

— Drăguţă fată, nu?

Dean a schiţat un surâs forţat.

— Mă întreb ce ştie ea. A identificat arma şi ne-a furnizat informaţia preţioasă legată de condamnarea pentru falsuri, la care, mai devreme sau mai târziu, oricum am fi ajuns. Dacă era fătarnică, ne-ar fi spus tot ceea ce credea ea că am fi descoperit şi noi prin forţe proprii, poveşti care să ne facă să înghiţim şi restul mai uşor. O crezi şmecheră sau încuiată la minte?

— Nu poţi să ştii, i-am spus eu. O s-o ţinem sub urmărire şi îi vom supraveghea corespondenţa. Am numărul taxiului pe care l-a luat în urmă cu câteva zile. Vom vedea acolo despre ce este vorba.

De la o cabină de telefon public, l-am sunat pe patron, rugându-l să trimită în grabă doi băieţi ca s-o urmărească pe doamna Landis şi apartamentul acesteia zi şi noapte şi ca să obţină de la poştă acordul pentru a fi anunţaţi în cazul în care ar primi scrisori care i-ar fi putut fi adresate de către Whitacre. I-am promis Bătrânului că voi trece pe la Ogburn să iau specimenele de semnătură şi probe de scris pentru a le compara eventual cu corespondenta primită de femeie.

Apoi eu şi Dean am plecat în căutarea taxiului în care Bob Teal o văzuse plecând pe femeie. După o jumătate de oră petrecută în biroul companiei de taximetre, eram în posesia unei informaţii importante: femeia fusese condusă cu taxiul la o adresă de pe strada Greenwich. Ne-am deplasat la faţa locului.

Era o clădire deteriorată, împărţită în apartamente sau locuinţe mai mici mobilate, toate cu un aspect întunecat şi posomorât. Am găsit-o pe proprietăreasă la subsol. Era o femeie slabă, îmbrăcată într-un halat cenuşiu murdar, cu gura lipsită de culoare şi buze subţiri, dar ferme, hotărâte şi ochi neîncrezători. Femeia se balansa puternic într-un scaun cu rotile care scârţâia, cârpind în acelaşi timp nişte pantaloni de lucru. Dean şi-a scos insigna şi i-a arătat-o, spunându-i că vrem să stăm de

vorbă cu ea.

— Ei bine, ce vreţi de la mine? ne-a întrebat cu acreală.

— Am dori să aflăm una-alta despre locatarii dumneavoastră, a zis Dean. Spuneţi-ne ce ştiţi despre ei.

— Adică ce vreţi să spuneţi cu ce ştiu despre ei?

Femeia avea o voce suficient de tăioasă şi de aspră ca să nu mai fie nevoie să abordeze un ton arţăgos.

— Ce credeţi că o să vă spun despre ei? Drept cine mă luaţi? Eu sunt o femeie serioasă şi conştiincioasă. Nimeni nu poate să spună despre casa mea că nu este respectabilă.

Discuţia purtată în această notă nu avea să ducă nicăieri.

— Cine locuieşte la numărul 1? am întrebat-o eu.

— Soţii Aud, doi bătrâni şi nepoţii lor. Pentru a găsi ceva de bârfit despre oamenii aceştia, ar trebui să fiţi cu o inimă de piatră, oricum, să nu fiţi în pielea mea, care îi văd în fiecare zi de mai bine de zece ani.

— Iar la numărul 2?

— Doamna Codman şi fiii săi, Frank şi Fred. Locuiesc aici de trei ani şi…

Am purtat-o de la apartament la apartament şi, în cele din urmă, la etajul al doilea, am găsit ceva care ne-a stârnit interesul: într-adevăr, în contextul discuţiei respective, reacţia proprietăresei în faţa neinspiratei mele tendinţe de a-i bănui locatarii de cine ştie ce fapte necurate a fost fără dubiu mai puţin fermă.

— Acolo locuieşte familia Quirk. (Tonul era lipsit de căldură, în timp ce, până atunci, femeia era tranşantă.) Sunt persoane acceptabile.

— Locuiesc aici de multă vreme?

— De mai bine de şase luni.

— Din ce trăiesc?

— Nu ştiu.

Apoi, cu un aer posomorât, a adăugat:

— Agent de vânzări, probabil.

— Câţi membri sunt în familie?

— Numai el şi ea, dar şi ei sunt oameni foarte liniştiţi.

— Cum arată el?

— Este un bărbat obişnuit. Dar staţi puţin, că eu nu sunt detectiv! Nu vreau să mă holbez la chipurile oamenilor pentru a vedea de ce teapă sunt şi nici să scormonesc pretutindeni. Nu, nu fac aşa ceva…

— Cam câţi ani are bărbatul?

— Între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani, este posibil să fie mai tânăr, dar poate fi şi mai bătrân.

— Înalt sau scund?

— Nu este aşa de scund ca dumneavoastră, dar nici aşa de înalt precum colegul dumneavoastră, a răspuns proprietăreasa, trecându-şi privirea furibundă şi dispreţuitoare de la constituţia mea îndesată la statura deşelată a lui Dean. În orice caz, este mai puţin masiv decât dumneavoastră amândoi.

— Poartă mustaţă?

— Nu.

— Are părul blond?

— Nu – a spus triumfătoare – negru.

Dean, care stătea ceva mai retras, mă privea pe deasupra umărului femeii. Fără a scoate un sunet, buzele sale au articulat muteşte: „Whitacre”.

Am continuat dialogul cu proprietăreasa.

— Acum, spuneţi-ne cum arată doamna Quirk? Descrieţi-mi-o.

— Femeia este blondă, scundă şi durdulie. Cam pe la treizeci de ani, poate puţin mai tânără.

Eu şi Dean am încuviinţat dând din cap, privindu-ne cu un aer complice; femeia descrisă semăna suficient cu doamna Landis.

— Cei doi stau mult timp acasă? am insistat eu cu întrebările.

— Habar n-am, a mormăit proprietăreasa cea slabă, cu aceeaşi tonalitate posomorâtă şi acră.

Ştiam că minţea şi am aşteptat-o să continue fără să o slăbesc din ochi.

Ea a adăugat imediat:

— Cred că pleacă adesea de acasă, dar nu sunt prea sigură!

— Am înţeles, am riscat eu, întinzând puţin coarda. Ei sunt foarte rar acasă şi numai în timpul zilei, iar dumneavoastră înţelegeţi foarte bine ce vreau să spun.

Văzând că nu protesta, am continuat:

— În acest moment, cei doi sunt acasă?

— Nu cred, dar ar putea să fie.

— Haideţi să aruncăm o privire la etaj, i-am sugerat eu lui Dean.

El a încuviinţat din cap şi i-a spus proprietăresei:

— Conduceţi-ne la apartamentul cu pricina şi luaţi şi cheia ca să ne deschideţi.

— Ei, bine, asta nu! a început femeia să strige, refuzând cu tărie. N-aveţi dreptul să intraţi la oameni în casă fără mandat de percheziţie. Unde este mandatul, arătaţi-mi mandatul?!

— N-avem, dar putem să facem rost de o duzină dacă ne faceţi greutăţi. Dumneavoastră sunteţi proprietăreasa, puteţi să intraţi în apartamente când doriţi, iar noi vă urmăm. Conduceţi-ne, vă rugăm, la apartamentul cu pricina şi nu vă mai faceţi probleme. Dar, dacă începeţi să ne puneţi beţe în roate, aveţi şanse să fiţi îmbarcată odată cu cei doi Quirk şi poate chiar să fiţi băgată la zdup împreună cu ei.

Femeia a rumegat bine perspectiva, mormăind şi bodogănind cât timp a urcat scările, dar ne-a condus în cele din urmă la apartamentul ocupat de cei doi Quirk. După ce s-a asigurat că nu era nimeni acasă, ne-a făcut semn să intrăm.

Era un apartament cu trei camere, o baie şi o bucătărie. Mobilierul descleiat din încheieturi şi vechi nu ne-a surprins deloc; exteriorul şubrezit al imobilului ne pusese în gardă. În camere, erau câteva accesorii masculine şi feminine, obiecte de toaletă şi multe altele. Cu toate acestea, apartamentul nu părea să fie locuit permanent: nu erau tablouri, perne pe canapea, nici urmă de bibelouri, nici măcar acele nimicuri personale peste

care dăm, de obicei, în casele oamenilor. Bucătăria părea de multă vreme abandonată; nici urmă de cafea, ceai, condimente sau făină în recipientele tradiţionale. Am făcut şi două descoperiri interesante: un pumn de ţigări „Elixir Russe" pe una dintre mese şi o cutie nouă de cartuşe calibrul treizeci şi doi – din care lipseau zece – aruncată în sertarul unui bufet.

În timp ce noi cercetam apartamentul, proprietăreasa nu ne slăbea din ochi, fixându-ne cu privirile sale spălăcite pline de curiozitate. Exasperat, am dat-o la o parte, spunându-i că, cu lege sau fără lege, ne vom repezi asupra apartamentului să-l percheziţionăm.

— Era sau este o ascunzătoare pentru Whitacre şi nevasta lui, a spus Dean când femeia ne-a lăsat singuri. Perfect, perfect! Singura problemă este să ştim dacă tipul avea intenţia să se îngroape aici sau dacă această ascunzătoare îi servea numai drept bază pentru pregătirile de fugă. După părerea mea, tot ce avem mai bun de făcut este să obţinem de la conducere un om pe care să-l ţină aici în permanenţă până când vom reuşi să punem mâna pe „amicul „nostru Whitacre.

— Este mult mai sigur aşa, am încuviinţat şi eu.

Dean s-a dus să dea un telefon în camera din faţă. Când a terminat, l-am sunat şi eu pe Bătrânul pentru a vedea dacă avea ceva nou să-mi comunice.

— Nimic nou, mi-a spus el. Faceţi progrese?

— Destul de mult. Probabil că voi avea ceva nou pentru dumneavoastră în seara aceasta.

— Aţi trecut pe la Ogburn ca să luaţi specimenele de semnături ale lui Whitacre? Sau trebuie să trimit pe altcineva ca să le ia?

— O să mă duc eu în seara aceasta, l-am asigurat eu.

Am pierdut vreo zece minute bune încercând să dau de Ogburn la biroul său, înainte de a constata, privindu-mi ceasul, că era trecut de ora şase.

Într-o agendă telefonică i-am găsit adresa şi numărul de telefon de acasă şi l-am sunat aici.

— Aveţi la dumneavoastră ceva scris de mână de

Whitacre? l-am întrebat eu. Mi-ar trebui mai multe specimene cu scrisul său. Dacă se poate, în seara aceasta – dacă nu, pot să aştept până mâine.

— Mi se pare că am câteva scrisori. Dacă vreţi să treceţi acum, am să vi le dau.

— Voi fi la dumneavoastră într-un sfert de oră. Dau o fugă până la Ogburn, l-am anunţat pe Dean, ca să iau însemnările lui Whitacre, iar în timpul acesta tu îl vei aştepta aici pe tipul pe care comisariatul central trebuie să ţi-l trimită pentru a supraveghea zona. Îţi propun să ne dăm întâlnire la States Bar imediat ce te vei elibera. Mâncăm acolo ceva şi ne vom gândi ce avem de făcut în noaptea aceasta.

— Mda! Mda! a mormăit el, instalându-se confortabil pe un scaun, cu picioarele întinse unul peste celălalt, iar eu m-am făcut nevăzut.

Când am ajuns la Ogburn, acesta se îmbrăca, fiind pe picior de plecare. Tocmai mi-a deschis uşa, potrivindu-şi cravata şi gulerul de la cămaşă.

— N-am găsit decât câteva însemnări de-ale lui Herb, mi-a spus el, întorcându-se în camera sa.

Am remarcat întinse pe masă vreo cincisprezece însemnări aparţinând lui Whitacre. În timp ce Ogburn continua să se îmbrace, le-am parcurs pe toate, alegându-mi câteva dintre ele.

— Progresează ancheta dumneavoastră? m-a întrebat el.

— Aşa şi aşa. Aveţi vreo informaţie bombă să ne spuneţi?

— Nu, dar mă gândeam în urmă cu câteva clipe că Herb se ducea foarte des la Mills Building. L-am văzut adesea intrând şi ieşind de acolo, dar niciodată lucrul acesta nu m-a frapat în mod deosebit. Nu ştiu dacă asta are vreo importanţă sau…

Am sărit deodată de pe scaun:

— Asta este! am strigat eu. Pot să folosesc telefonul dumneavoastră?

— Sigur. Telefonul se află în hol, lângă uşă.

Tipul mă privea cu o surpriză nedisimulată.

— Este un aparat automat, aveţi fise?

— Da.

Am ieşit rapid din cameră.

— Dacă aveţi nevoie de lumină, mi-a strigat el din spate, comutatorul se află în apropiere de uşă. Credeţi…?

Dar n-am mai stat să-i ascult întrebările. M-am dus drept la telefon, scotocindu-mă prin buzunare în căutarea unei fise. În graba mea, smulgând fisa cu pricina, am scăpat-o printre degete, nu tocmai din întâmplare, căci aveam un gând ascuns pe care doream să-l exploatez. Fisa s-a rostogolit pe covorul din vestibul. Am aprins lumina, am cules fisa de pe jos şi am format numărul lui Quirk. Sunt mulţumit că am folosit această stratagemă.

Dean era încă acolo.

— Nu mai este nimic de făcut în această casă! l-am anunţat eu. Adu-o pe proprietăreasă şi ia-o cu aceeaşi ocazie şi pe tipa Landis. Vă găsesc la comisariatul central.

— Eşti convins? a mormăit el.

— Cine vorbeşte! i-am răspuns eu şi am închis.

Am stins lumina în hol şi, fredonând o melodie, am revenit în camera unde îl lăsasem pe Ogburn. Uşa era întredeschisă, am făcut un pas înainte, am deschis-o cu o lovitură de picior şi, făcând un salt înapoi, m-am lipit de perete.

În acelaşi timp, s-au auzit două detunături, atât de apropiate una de cealaltă, încât păreau a fi una singură. Am rămas prudent lipit de zid, am bătut din picioare în podea şi în pervazul de la pardoseală, strigând şi grohăind mai ceva ca o arătare de carnaval.

În clipa următoare, Ogburn şi-a făcut apariţia în deschizătura uşii, având un revolver în mână şi ochi de lup. Era foarte hotărât să mă ucidă. Era o problemă de viaţă şi de moarte. Atunci…

Mi-am îndreptat revolverul spre ţeasta lui castanie, acoperită cu păr unsuros.

Când a redeschis ochii, doi agenţi îl săltau, în spatele unei dubiţe de poliţie. L-am găsit pe Dean în

compartimentul inspectorilor, la Palatul de Justiţie.

— Proprietăreasa a identificat-o pe Mae Landis ca fiind doamna Quirk, mi-a spus el. Ce s-a întâmplat?

— Unde este ea?

— O supraveghetoare a poliţiei stă cu amândouă în biroul şefului.

— Ogburn este în cealaltă parte, în biroul de împrumuturi pe garanţii. Condu-o pe proprietăreasă ca să arunce o privire.

Când am intrat împreună cu proprietăreasa, Ogburn era distrus, stătea aplecat, cu capul între mâini, cu privirea aţintită asupra picioarelor poliţistului care fusese însărcinat să-l păzească.

— L-aţi mai văzut până acum? am întrebat-o pe femeie, arătându-i pe Ogburn.

— Da, şi cu regret a recunoscut, este domnul Quirk.

Ogburn nu a ridicat privirea şi nu ne-a acordat nici cea mai mică atenţie nici unora, nici altora.

După ce i-a dat proprietăresei drumul să plece, Dean ne-a tras deoparte într-un colţ îndepărtat al sălii de reuniuni.

— Acum, dă-i drumul! a explodat el. Vorbeşte! Cum a avut loc această senzaţională lovitură de teatru, după cum s-ar exprima prietenii noştri ziarişti?

— Ei bine! Încă de la început, am ştiut că întrebarea „Cine l-a ucis pe Bob Teal?” nu putea să aibă decât un singur răspuns. Bob nu era un puştan oarecare. Ar fi putut eventual să se lase păcălit de un tip care îl fila, în spatele unui şir întreg de semnale, pe o noapte fără lună, dar, totuşi, s-ar fi pregătit să se apere. N-ar fi murit cu mâinile goale, în timp ce revolverul agresorului a fost atât de aproape, încât i-a făcut o arsură serioasă prin pardesiu. Ucigaşul nu putea fi decât cineva în care Bob avea încredere, ceea ce îl scotea din capul locului din calcul pe Whitacre. Mai mult, Bob era un tip conştiincios. El nu şi-ar fi întrerupt urmărirea pentru a se duce undeva să stea de vorbă cu un prieten. O singură persoană ar fi putut să-l stârnească să-l lase baltă pe Whitacre pentru câteva

momente: omul care îl angajase, şi anume Ogburn.

Pornind de la această premisă, restul era fantezie curată. Când Mae Landis a identificat revolverul ca fiind cel al lui Whitacre şi a pretins că l-a sunat pe Ogburn la zece seara, am avut imediat convingerea că era în cârdăşie cu Ogburn şi că mintea ca să-i construiască acestuia un alibi. Iar când proprietăreasa ne-a furnizat semnalmentele lui „Quirk”, convingerea mea a devenit certitudine. Descrierea lui putea să se potrivească la fel de bine şi lui Whitacre şi lui Ogburn, dar pentru Whitacre, apartamentul din Greenwich Street nu era de nicio trebuinţă, în timp ce, dacă Ogburn era amantul lui Mae Landis, atunci cei doi aveau nevoie de un loc pentru întâlnire.

Acestea fiind spuse, în apartamentul lui Ogburn eu am încercat o mică stratagemă: am aruncat pe jos o fisă de telefon şi am găsit urme de noroi uscat. Noroiul a scăpat procesului de curăţare pe care a fost nevoit să-l facă atât covorului, cât şi hainelor, atunci când s-a întors după ce a traversat terenul viran înmuiat de ploaie. Experţii vor spune cu certitudine dacă noroiul ar putea să provină din zona în care Bob a fost ucis, iar juraţii vor decide.

Mai rămân, totuşi, câteva detalii, precum revolverul. Madame Landis a declarat că Whitacre deţinea revolverul de mai bine de un an, dar, în ciuda noroiului, revolverul pare să fie nou-nouţ. Vom trimite numărul seriei la uzina de fabricaţie pentru a cunoaşte cu exactitate data ieşirii din producţie.

Ca mobil, la ora actuală, eu nu sunt sigur decât de femeie, ceea ce ar fi deja suficient. Dar eu cred că verificarea actelor lui Ogburn şi ale lui Whitacre şi analiza documentelor contabile ne vor oferi câteva indicii. Eu contez cu fermitate pe venirea lui Whitacre, acum când nu mai este acuzat de asasinat.

Şi exact aşa s-a întâmplat. A doua zi, Herbert Whitacre s-a prezentat la sediul poliţiei din Sacramento, unde s-a predat de bunăvoie. Ogburn şi Mae Landis au refuzat în continuare să spună ceea ce ştiau, dar cu mărturia lui Whitacre, corelată cu tot ceea ce şi noi am

reuşit să strângem din dreapta şi din stânga, ne-am prezentat la ţanc în faţa tribunalului şi am reuşit să convingem juriul de următoarele fapte:

Afacerea cu exploataţii agricole pusă la cale de Ogburn şi Whitacre nu era decât o banală escrocherie simplă. Cei doi aveau dreptul de preempţiune asupra unor suprafeţe de terenuri şi plănuiau să vândă, pe cât posibil, cea mai mare parte din afacerea lor înainte ca acest drept să nu ajungă la scadenţă.

Apoi, aveau intenţia să-şi facă valizele şi să dispară. În toată această escrocherie, Whitacre nu avea prea multă tragere de inimă, iar cei trei ani de închisoare pe care i-a făcut pentru falsuri i-au lăsat o amintire dureroasă. Astfel, pentru a-l mobiliza, Ogburn i-a mărturisit asociatului său că avea un prieten la direcţia poştei din Washington care ar putea să-l prevină imediat ce bănuielile autorităţilor s-ar îndrepta spre ei.

Cei doi asociaţi au făcut ceva bani din industria lor, Ogburn ocupându-se de partea financiară până când a venit momentul separării. Între timp, Ogburn şi Mae Landis – femeia bănuită a fi împreună cu Whitacre – au devenit amanţi şi au închiriat un apartament pe Greenwich Street, unde îşi dădeau întâlniri în după-amiezile când Whitacre era ocupat la birou, iar Ogburn pretindea că este plecat cu afaceri în căutarea de noi clienţi numai buni să fie traşi pe sfoară. În acest apartament, Ogburn şi femeia au uneltit mica lor maşinaţiune. În acest mod, cei doi se debarasau de Whitacre, păstrau banii, iar Ogburn era spălat de orice bănuială de complicitate criminală în afacerile derulate de Ogburn şi Whitacre.

Ogburn s-a adresat Agenţiei „Continental Detective”, şi-a povestit istoria despre asociatul său necinstit şi l-a angajat pe Bob Teal pentru a-l urmări pe acesta. Apoi i-a spus lui Whitacre că prietenul său din Washington l-a avertizat că firma lor avea să facă în curând obiectul unei anchete. Cei doi parteneri şi-au propus să plece fiecare într-o direcţie în cursul săptămânii viitoare. În timpul nopţii, Mae Landis i-a spus lui Whitacre că a văzut un

bărbat dând târcoale zonei, supraveghind, după toate aparenţele, casa în care locuiau.

În noaptea crimei, Ogburn, prefăcându-se că primeşte cu scepticism temerile lui Whitacre cu privire la urmărirea a cărei ţină era, i-a dat o întâlnire pentru a vedea dacă era într-adevăr urmărit. Cei doi s-au plimbat pe străzi, prin ploaie, timp de o oră. Apoi Ogburn, declarându-se convins, i-a anunţat intenţia sa de a face cale întoarsă, pentru a vorbi cu aşa-zisul inspector din direcţia poştelor şi pentru a vedea dacă era posibil să-l mituiască. Whitacre a refuzat să-şi însoţească asociatul, dar a fost de acord să-l aştepte, ascuns într-un ungher întunecat.

Ogburn l-a ademenit pe Bob Teal în spatele bornei de semnalizare sub un pretext oarecare şi l-a ucis. Apoi s-a întors alergând către asociatul său, ţipând ca-n gură de şarpe: „Ah! Dumnezeule! A vrut să mă salte şi am tras. Trebuie să părăsim zona imediat”.

Cuprins de panică, Whitacre a plecat din San Francisco, fără să se mai oprească pentru a-şi lua bagajele şi fără chiar să o mai anunţe pe Mae Landis. Ogburn trebuia să se facă nevăzut pe un alt drum. Cei doi trebuiau să se întâlnească la Oklahoma City zece zile mai târziu, unde Ogburn – după ce scotea banii din băncile din Los Angeles unde îi depusese sub diverse nume – trebuia să-i dea partea sa lui Whitacre, după care cei doi parteneri s-ar fi despărţit de-a binelea.

A doua zi, la Sacramento, Whitacre a citit ziarele şi a înţeles farsa care i-a fost jucată. El era cel care ţinea contabilitatea. Toate intrările false le semnase cu mâna lui. Mae Landis îi dezvăluise antecedentele criminale şi îi pusese în cârcă proprietatea revolverului, deşi, în realitate, acesta aparţinea lui Ogburn. Se simţea ca un şoarece prins în cursă. N-avea nicio posibilitate să se dezvinovăţească şi să se apere.

El ştia că toată această istorie ar fi părut ca fiind trasă de păr şi inventată până în cele mai mici detalii. Avea doar cazier judiciar. Dacă se preda de bunăvoie şi mărturisea adevărul, i s-ar fi râs în nas, pur şi simplu.

În cele din urmă, Ogburn a fost condamnat la moarte, Mae Landis ispăşeşte o pedeapsă de cincisprezece ani de închisoare, iar Whitacre, în schimbul depoziţiei făcute şi a restituirii averii agonisite, n-a fost condamnat decât pentru complicitate la escrocherie în afacerea cu terenuri.

Capitolul 3
La Potcoava de Aur

— De data aceasta, nu am nimic interesant să vă ofer, mi-a spus Vance Richmond, strângându-mi mâna. Aş vrea să-mi daţi de urmele unui individ, un bărbat care nu este neapărat un criminal:

Avea aerul că îşi cere scuze. Ultimele două misiuni pe care acest avocăţel pipernicit, cu faţa pământie, mi le trântise în braţe se terminaseră cu împuşcături şi încăierări, ceea ce îl făcea probabil să creadă că, dacă nu aveam parte de asemenea episoade, mă plictiseam. A fost, într-adevăr, o perioadă când lucrurile chiar stăteau aşa, pe vremea când eram un ucenic de douăzeci de ani, proaspăt angajat la Agenţia „Continental Detective”. Numai că cei cincisprezece ani care s-au scurs de atunci mi-au înmuiat apetitul pentru lovituri şi încăierări.

— Omul pe care vreau să pun mâna, a reluat vorba avocăţelul, în timp ce ne aşezam, este un arhitect englez, Norman Ashcraft. Este un individ de aproximativ treizeci şi şapte de ani, înalt de vreun metru şi optzeci de centimetri, bine făcut, cu tenul foarte deschis la culoare, păr blond şi ochi albaştri. Acum patru ani, era întruchiparea perfectă a englezului blond, cu trăsături foarte bine definite. Este posibil să se mai fi schimbat de atunci, pentru că a cam fost nevoit să-l vadă pe dracul în toţi aceşti patru ani.

Iată, prin urmare, care este povestea. În urmă cu patru ani, familia Ashcraft trăia împreună în Anglia, la Bristol. Se pare că doamna Ashcraft era o fire foarte geloasă, iar el, la rândul său, avea nişte reacţii foarte tensionate. În plus, el avea numai banii pe care îi câştiga din profesia sa, în timp ce ea moştenise o avere frumuşică de la părinţi. Ashcraft avea obsesia destul de prostească, potrivit căreia se simţea aiurea că era soţul unei femei

bogate, motiv pentru care era înclinat să se comporte într-un stil extravagant pentru a arăta că ea nu-l ţinea pentru bani, iar averea nu avea nicio semnificaţie pentru el. Stupid, bineînţeles, dar, totuşi, o atitudine perfect normală pentru un bărbat cu temperamentul său. Într-o seară, ea l-a acuzat că manifestă un interes prea mare pentru o altă femeie. Cei doi s-au certat, el şi-a făcut valizele şi a părăsit-o.

Femeia s-a căit timp de o săptămână – mai ales că şi-a dat seama că bănuielile sale n-aveau alt temei decât propriile sale excese de gelozie – şi a încercat să-i dea de urmă. Dar el a şters-o englezeşte. Femeia i-a luat urma, căutându-l de la Bristol la New York şi de aici la Detroit, unde individul fusese arestat şi primise o amendă contravenţională pentru balamucul făcut într-o încăierare de beţivi. După acest incident, tipul a dispărut în ceaţă, până când a scos din nou capul la suprafaţă, în Seattle, zece luni mai târziu.

Avocăţelul a scotocit printre hârtiile sale de pe birou şi a scos o notă:

— Pe 25 mai 1923, a tras asupra unui spărgător surprins în camera sa de la hotel şi l-a ucis. Se pare că poliţia din Seattle a mirosit ceva necurat în toată această afacere, dar niciun indiciu nu i-a permis să-l ia la bani mărunţi pe Ashcraft. Bărbatul pe care îl ucisese era indiscutabil un spărgător oarecare. Apoi Ashcraft a dispărut din nou, nu s-a mai ştiut nimic despre el până în urmă cu aproximativ un an. Doamna Ashcraft şi-a trimis apelurile disperate la rubrica „diverse” de la mica publicitate din ziarele apărute în principalele oraşe din America.

Într-o zi, femeia a primit o scrisoare de la el, expediată din San Francisco. Era o scrisoare foarte rece, în care îi cerea pur şi simplu să renunţe să-l mai bată la cap cu insistenţele sale. Deşi nu se mai numea Norman Ashcraft, spunea el în scrisoare, nu-i plăcea să-şi vadă numele tipărit în fiecare ziar pe care îl citea.

Femeia i-a trimis o scrisoare la oficiul poştei restante

de aici şi a mai dat încă un anunţ pentru a-l înştiinţa. Tipul i-a răspuns pe un ton destul de caustic. Femeia i-a scris din nou, cerându-i să se întoarcă acasă. Bărbatul a refuzat, deşi se părea că ideea îi displăcea mai puţin. Cei doi au mai schimbat câteva scrisori, din care femeia a aflat că el se droga şi că ceea ce îi mai rămăsese din orgoliu îl oprea să se întoarcă la ea până nu îşi redobândea aspectul – şi ceva din caracterul său – de altă dată. Ea l-a convins să accepte de la ea destui bani pentru a putea să-şi refacă tonusul pierdut. I-a şi trimis banii respectivi, în fiecare lună, la poşta restantă de aici.

În acest interval, doamna Ashcraft şi-a lichidat afacerile din Anglia – nu avea rude apropiate care s-o reţină acolo – şi a venit în San Francisco, pentru a fi în zonă atunci când soţul său ar fi pregătit să se întoarcă la ea. A trecut un an. Ea continuă să-i trimită bani în fiecare lună. Continuă să-l aştepte, să se întoarcă la ea. De mai multe ori, el a refuzat să o vadă, iar scrisorile sale sunt evazive, umplute cu poveşti despre lupta pe care el o duce împotriva drogurilor, progresând într-o lună, dar clacând în luna următoare.

Bineînţeles, acum ea se teme că el nu are intenţia de a renunţa la droguri şi că, până la urmă, ea nu este pentru el decât o sursă de venituri. Eu am obligat-o să suprime alocaţiile lunare pentru o vreme. Dar m-a refuzat. Ea se crede responsabilă pentru stilul de viaţă pe care îl duce acum bărbatul ei. Mai mult, se gândeşte că accesul său stupid de gelozie reprezintă cauza pentru starea actuală a soţului ei şi se teme să nu facă ceva care ar putea să-i dăuneze sau să-l determine să se distrugă mai mult decât o face în prezent. Intenţiile sale sunt de neclintit în această privinţă. Îşi doreşte ca el să se întoarcă la ea şi să revină pe calea cea dreaptă; dar, dacă el nu vrea să vină, ea ar fi fericită să continue să-i plătească alocaţiile lunare până la sfârşitul zilelor sale. Dar vrea să ştie cu ce trebuie să se mulţumească. Vrea să pun capăt acestei crude incertitudini în care îşi duce existenţa.

În concluzie, ceea ce vrem noi este să daţi de urma

lui Ashcraft. Vrem să ştim dacă există o probabilitate oarecare pentru ca el să redevină vreodată bărbatul care a fost sau dacă a epuizat şi ultima şansă a reabilitării. Iată care este misiunea dumneavoastră. Găsiţi-l! Aflaţi tot ceea ce puteţi despre el şi apoi, în funcţie de ceea ce vom şti, vom vedea dacă merită efortul să-l constrângem să aibă o întrevedere, în speranţa că ea va fi capabilă să-l influenţeze, sau renunţăm.

— Voi încerca, i-am spus eu. Când îi trimite doamna Ashcraft alocaţiile lunare?

— În prima zi a fiecărei luni.

— Astăzi este 28. Asta înseamnă că mai am trei zile pentru a lichida afacerea de care mă ocup în prezent. Aveţi o. Fotografie de-a lui?

— Din păcate, nu. Sub imperiul unui acces de furie, după cearta lor, doamna Ashcraft a distrus tot ceea ce ar fi putut să-i reamintească de prezenţa lui.

M-am ridicat şi mi-am luat pălăria.

— Ne vedem pe la ora două, i-am spus eu, părăsind biroul.

În după-amiaza zilei de întâi, am ajuns la oficiul poştal şi l-am contactat pe Lusk, inspectorul care era de serviciu.

— Am o informaţie despre o pramatie care vine din nord, i-am spus lui Lusk. Se presupune că îşi ridică de la ghişeu corespondenţa. Aţi putea să-l reţineţi puţin ca să pot arunca şi eu o privire peste hârtii?

Funcţionarii în domeniul poştei sunt obligaţi să respecte ordine şi regulamente care le interzic să dea o mână de ajutor detectivilor particulari, cu excepţia cazurilor din domeniul criminalist. Cu toate acestea, un funcţionar conştiincios nu este constrâns să-i dea papucii unui detectiv particular: îi povesteşte câteva gogoşi – şi în felul acesta are alibi în cazul în care se întoarce roata – şi nu mai are nicio importanţă dacă înghite sau nu găluşca.

Iată-mă, deci, la parterul oficiului de poştă, plimbându-mă prin vecinătatea ghişeelor de la „A” la „D”. Funcţionarul de la ghişeu era avertizat că trebuie să-mi

dea de ştire când cineva va întreba de corespondenţa Ashcraft. Deocamdată, nu era nicio scrisoare pe numele respectiv. Erau puţine şanse ca scrisoarea doamnei Ashcraft să ajungă la funcţionarii din schimbul de după-amiază, dar nu voiam să risc să-mi scape „păsărica”. Am rămas la datorie până când s-au închis ghişeele.

În dimineaţa următoare, la ora zece şi câteva minute, s-a produs, în cele din urmă, minunea. Unul dintre funcţionari mi-a dat semnalul. Un individ mărunţel, îmbrăcat într-un costum albastru, asortat cu o pălărie pleoştită de culoare gri, tocmai se îndepărta de fereastra ghişeului cu un plic în mână. Era un bărbat de vreo patruzeci de ani, deşi mi s-a părut a fi chiar mai bătrân. Avea chipul de culoarea cleiului de oase, abia îşi târâia picioarele, iar hainele sale aveau nevoie să fie periate şi îndreptate cu fierul de călcat.

S-a dus glonţ la pupitrul în faţa căruia mă găseam, fluturând câteva hârtii. A luat din buzunar un plic mare, iar eu am avut răgazul necesar să văd că plicul era plin de timbre, iar adresa era deja pregătită. Individul ţinea plicul cu partea cu adresa în dreptul corpului, apoi a pus în plic scrisoarea care a primit-o la ghişeu, după care a îndoit marginile pe invers, astfel încât nimeni nu mai putea să vadă adresa de pe faţa plicului. După ce a mai pliat odată cu grijă îndoitura plicului, individul s-a îndreptat spre cutia de scrisori. Atunci i-am pus piedică. Nu mai era altceva de făcut decât să-i aplic tactica împiedicării, care, de obicei, nu dă greş. Am făcut un pas spre el, m-am prefăcut că mă împiedic şi mă rostogolesc pe cimentul cu dale şi, împingându-mă puţin spre el, m-am agăţat de el pentru a-mi regăsi echilibrul. Însă, toată strategia mea a eşuat lamentabil. Pe la jumătatea numărului meu de circ piciorul mi-a alunecat de-a dreptul şi ne-am rostogolit amândoi la pământ ca o pereche de luptători.

M-am ridicat cum am putut mai bine, l-am ridicat pe picioare, am îngăimat o scuză şi am fost nevoit aproape să-l împing în drumul meu pentru a-l abate din elanul său de a recupera plicul căzut pe podea. Când am pus mâna pe

plic, l-am întors în timp ce i-l întindeam, suficient însă pentru a vedea, în sfârşit, adresa:

„Domnului Edward Bohannon
Cafeneaua La Potcoava de Aur
Tijuana, Baja California
(Mexic)”.

Aveam adresa, dar îmi trădasem intenţiile. Nu mai aveam nici cea mai mică şansă pe lume ca omuleţul îmbrăcat în albastru să nu fi înţeles că încercasem prin această metodă să-i văd adresa de pe plic.

Mă scuturam de praf în timp ce individul punea plicul în cutia de scrisori. N-a mai trecut prin faţa mea, dar s-a îndreptat spre ieşirea dinspre strada Mission. Nu puteam să-l las să-mi scape printre degete, după tot ceea ce ştia. Nu doream ca Ashcraft să fie pus în temă înainte ca eu să ajung la el. Trebuia să încerc o altă strategie, la fel de veche precum cea care m-a făcut să mă pierd pe dalele alunecoase ale cimentului. Am pornit din nou în urmărirea individului cu pricina.

Tocmai când ajunsesem aproape de el, a întors capul ca să vadă dacă era urmărit.

— Hei, Micky! i-am zis eu. Cum îţi merge la Chicago?

— Mă confundaţi cu cineva.

Individul îmi vorbea din colţul buzelor sale pământii, fără să se oprească:

— Nu cunosc oraşul Chicago.

Avea ochii de un albastru-deschis, cu pupilele micşorate, ca nişte gămălii de ac, ochi care te purtau cu gândul la cineva care obişnuieşte să consume morfină sau heroină.

— Nu mă face să alerg! i-am spus eu. Te-ai aruncat din tren nu mai devreme de dimineaţa aceasta.

Atunci, individul s-a oprit pe trotuar şi s-a întors ca să mă înfrunte.

— Eu? Dar cine credeţi că sunt?

— Eşti Micky Parker. Olandezul m-a pus la curent cu privire la sosirea ta aici.

— Sunteţi ţicnit, mi-a replicat el. Nu pricep nimic din

toată trăncăneala asta.

Dar nu mai avea deloc importanţă, iar pentru mine cu atât mai puţin. Am ridicat mâna dreaptă, fără să o scot din buzunarul pardesiului meu.

— Acum vreau să-ţi povestesc una bună, am mormăit eu.

Individul s-a îndepărtat de buzunarul pardesiului meu umflat.

— Hei, ascultă, amice, s-a bâlbâit el. Sincer, chiar mă confunzi cu altcineva. Nu mă cheamă Micky Parker şi sunt aici, în San Francisco, de mai bine de un an.

— Ar trebui s-o dovedeşti.

— Pot s-o fac, spuse el încrezător, radiind de satisfacţie. Vino cu mine şi ţi-o voi demonstra. Mă cheamă Ryan şi locuiesc imediat după colţ, pe strada numărul 6.

— Ryan? m-am arătat eu mirat.

— Da. John Ryan.

Era deja o bilă neagră împotriva lui. Nu mă îndoiesc că există cel puţin trei indivizi plantaţi în regiune care să se fi servit măcar o dată de acest nume. De regulă, tipii care vor să se dea la fund recurg la numele de „John Smith”. Iar acest John Ryan mă duce la o casă de pe strada numărul 6, unde proprietăreasa – o femeie de vreo cincizeci de ani, cu forme bine rotunjite, cu braţele goale păroase şi împănate de muşchi precum cele ale unui potcovar de la ţară – îmi dă asigurări că ea ştia în mod categoric că locatarul său trăia în San Francisco de luni de zile şi că îşi amintea că l-a văzut cel puţin o dată pe zi de vreo cincisprezece zile. Dacă în mod real aş fi bănuit că acest Ryan era imaginarul Micky Parker din Chicago, n-aş fi crezut-o pe cuvânt pe femeie, dar, în cazul de faţă, m-am prefăcut că sunt mulţumit.

Totul părea să meargă foarte bine, ca pe roate. Domnul Ryan căzuse în laţ, era convins că l-am luat drept o altă pramatie şi că scrisoarea lui Ashcraft nu mă interesa deloc. Nu era niciun pericol – în orice caz nu era un pericol prea mare – şi puteam să las lucrurile în starea în care erau. Dar nu-mi place să las marginile destrămate fără să

fac tivul de rigoare.

Individul era un amator de droguri şi mi-a dat un nume care suna fals, deci…

— Din ce trăieşti? l-am întrebat eu.

— Nu mai fac nimic de vreo două luni, mi-a spus el, dar intenţionez să deschid săptămâna viitoare, împreună cu un prieten, un restaurant.

— Hai să urcăm până la tine, i-am sugerat eu. Aş vrea să-ţi vorbesc.

Individul nu părea deloc entuziasmat, dar m-a lăsat să urc. Locuinţa sa, aflată la etajul al treilea, era formată din două camere şi o bucătărie. Erau încăperi murdare, în care mirosea urât.

— Unde este Ashcraft? l-am abordat eu direct, fără ocolişuri.

— Habar n-am despre cine vorbeşti, a îngăimat el răspunsul.

— Ai face bine să încerci să înţelegi, l-am sfătuit eu, căci, în caz contrar, o să te trezeşti băgat la răcoare.

— Bine, dar n-ai nicio acuzaţie împotriva mea!

— Ce spui, dom’le! N-am nicio acuzaţie?! Dar ce-ai zice tu de treizeci sau şaizeci de zile de închisoare pentru vagabondaj?

— Vagabondaj? Hai să-ţi arăt! Am cinci sute de dolari la mine.

Am schiţat un surâs.

— Ryan, tu ştii foarte bine că trucuri de genul ăsta nu ţin. În California, a avea buzunarele doldora de bani nu înseamnă mare scofală. Important este că nu ai de lucru. Tu nu poţi să justifici de unde ai banii. Eşti cazul ideal pentru aplicarea legii cu privire la vagabondaj.

Eram convins că individul era un traficant de droguri. Dacă, într-adevăr, era ceea ce credeam – sau dacă avea o altă combinaţie nu tocmai ortodoxă pe care n-ar fi dorit să o rateze în cazul în care ar fi fost băgat la zdup pentru vagabondaj – atunci erau şanse ca individul să prefere să-l dea de gol pe Ashcraft şi să-şi salveze pielea de la saramură. Cu atât mai mult cu cât, din câte ştiam eu,

Ashcraft nu se afla de partea cealaltă a barierei, cea legată de respectul legilor.

— Dacă aş fi în locul tău, am continuat eu în timp ce individul fixa cu încăpăţânare podeaua camerei reflectând, m-aş arăta amabil şi îndatoritor şi mi-aş povesti imediat mica istorie. Tu…

Tocmai atunci tipul s-a răsucit pe scaunul pe care stătea şi şi-a dus la spate una dintre mâini.

Dintr-un salt rapid, l-am făcut să se rostogolească cu scaun cu tot.

Masa a alunecat sub mine, fără ca eu să o trântesc la pământ. De fapt, eu îi vizasem bărbia, dar tipul a primit un picior în piept, iar lovitura bruscă l-a făcut să cadă pe spate, cu scaunul cu rotile peste el. Am ridicat scaunul de deasupra lui şi i-am luat pistolul: era un revolver nichelat de calibrul 32, un model de bazar. Apoi m-am reaşezat pe colţul mesei.

Individul nu mai avea niciun gram de combativitate. S-a ridicat de pe podea, smiorcăindu-se.

— O să spun tot. Nu vreau să am complicaţii. Acest Ashcraft mi-a spus că nu făcea altceva decât să-i scuipe în nas nevestei sale. Tipul îmi dă zece dolari de fiecare dată când mă duc să-i ridic corespondenţa, adică o dată pe lună, pe care apoi i-o reexpediez la Tijuana, acolo unde l-am cunoscut. Când el s-a retras în Sud, în urmă cu şase luni – el are o fată în regiune – i-am promis că o să-i fac mereu serviciul acesta. Ştiam că era vorba de biştari, el zicea că era vorba de un fel de „pensie alimentară”, dar habar nu aveam că nu era în regulă.

— Cum este ca individ acest Ashcraft? Cu ce se ocupă?

— Habar n-am. Probabil că el profită de pe urma unui soi de abuz de încredere. Are o alură de om cinstit. Este englez şi, în general, se recomandă Ed Bohannon. Se droghează. Eu nu mă ating de treburi din astea. Dar îţi dai seama cam cum merg lucrurile într-un ţinut cum este cel de aici. Întâlneşti fel de fel de oameni. Nu sunt la curent cu învârtelile pe care le face.

A fost tot ceea ce am putut să scot de la el. Individul nu putea – sau nu voia – să-mi spună unde locuia Ashcraft în San Francisco şi nici cu cine fusese el aici în cârdăşie.

Şi Ryan a început să urle de credeai că o să-i explodeze laringele atunci când a constatat că mă pregăteam să-l ridic pentru vagabondaj.

— Mi-aţi promis că o să mă lăsaţi în pace dacă vorbesc!

— Nu ţi-am spus asta. Şi, chiar dacă ţi-aş fi spus-o, atunci când cineva îmi aruncă o petardă sub mustaţă, mi se pare corect ca toate angajamentele anterioare să fie anulate. Vino-ncoace!

Nu puteam să-mi permit să-l las în libertate înainte de a-l contacta pe Ashcraft. Individul ar fi gata să expedieze o telegramă până să apuc eu să fac trei sute de metri, iar „prada" mea s-ar duce cât ai bate din palme în cele patru direcţii ale vântului. Am avut, într-adevăr, o intuiţie de zile mari punând gheara pe Ryan. Când i-au fost ridicate amprentele la sediul poliţiei, am aflat că, de fapt, sub numele de Ryan se ascundea Fred Rooneyn, poreclit Jamocha, un negustor ambulant contrabandist, care reuşise să evadeze din închisoarea federală din Leavenwoth şi mai avea de făcut opt ani din condamnarea de zece ani pe care o primise pentru faptele sale.

— N-aţi putea să-l băgaţi la răcoare, pentru două zile, fără prea mare tam-tam? l-am întrebat pe directorul închisorii locale. Am o misiune de îndeplinit şi mi-ar fi mai uşor dacă ar fi împiedicat să transmită vreun mesaj în exterior pentru o bună bucată de vreme.

— Bineînţeles, mi-a promis directorul. Poliţiştii federali nu-l vor lua în primire şi nu ne vor uşura de această povară mai devreme de două sau trei zile, aşa că îi voi găsi un loc bine izolat chiar aici, în închisoare.

De la închisoare, am plecat la biroul lui Vance Richmond, căruia i-am povestit ultimele noutăţi.

— Ashcraft îşi primeşte corespondenţa în Tijuana. Locuieşte sub numele de Ed Bohannon şi probabil că are o „cârtiţă" cu el. Tocmai l-am băgat la zdup pe unul dintre

prietenii săi: este vorba de cel care se ocupa de corespondenţă şi care s-a dovedit a fi un recidivist.

Avocăţelul meu a pus mâna pe telefon şi a format un număr.

— Cu doamna Ashcraft, vă rog. La telefon, domnul Richmond… Nu, nu l-am găsit în sensul propriu al cuvântului, dar cred că ştim unde se află. Da… în aproximativ un sfert de oră…

Apoi a pus telefonul în furcă şi s-a ridicat.

— Trebuie să facem un drum până la doamna Ashcraft ca să stăm de vorbă cu dânsa.

Un sfert de oră mai târziu, ajungeam cu autoturismul lui Richmond pe strada Jackson, în apropiere de Gough. Imobilul în faţa căruia am oprit era o construcţie din piatră, înaltă de trei etaje, poziţionată în spatele unei peluze micuţe, bine tunse şi îngrijite, înconjurată de un gard din fier.

Doamna Ashcraft ne-a primit într-un salon aflat la etajul al doilea. Era o femeie masivă, robustă, de mai puţin de treizeci de ani, plăcută şi frumoasă, îmbrăcată într-o rochie de culoare cenuşie.

Radioasă poate fi cuvântul care ar descrie-o foarte bine. Creionarea portretului său trebuie întregită cu nuanţa de albastru-deschis a ochilor săi, cu tenul alb, obrajii uşor îmbujoraţi şi şatenul luminos al părului.

Richmond ne-a făcut prezentările, iar eu i-am spus ceea ce aflasem, sărind peste ceea ce făcea trimitere la femeia cu care se afla soţul său în Tijuana. Nu i-am spus nici faptul că era foarte posibil ca soţul său să fie în momentul respectiv un derbedeu şi un destrăbălat.

— Mi s-a spus că domnul Ashcraft este în Tijuana. A părăsit San Francisco în urmă cu şase luni. Corespondenţa îi este transmisă pe adresa unei cafenele de acolo, pe numele de Edward Bohannon.

Am văzut cum i s-au aprins ochii de bucurie, însă nu era genul care să-şi manifeste exploziv fericirea.

Doamna Ashcraft s-a întors către avocăţel, apoi acesta mi-a spus:

— Ar trebui să vă duceţi dumneavoastră. Aţi putea, cu siguranţă, să ţineţi situaţia în frâu mai bine decât aş putea să o fac eu. Veţi şti ce şi cum trebuie făcut. Doamna Ashcraft nu doreşte să-l constrângă să-i accepte prezenţa, dar, în acelaşi timp, nu vrea să fie omis ceva care l-ar putea ajuta.

Doamna Ashcraft mi-a întins o mână robustă, dar, totuşi, delicată.

— Veţi face ceea ce credeţi că va fi mai bine.

Era pentru mine, în acelaşi timp, un semn de întrebare şi o dovadă de încredere.

— Se înţelege, i-am promis eu.

Îmi plăcea această doamnă Ashcraft.

În ultimii doi ani de când n-am mai trecut pe acolo, Tijuana nu se schimbase foarte mult. Mereu aceleaşi două sau trei sute de metri de bulevard prăfuit şi murdar care se prelingea între două rânduri aproape compacte de bistrouri, cu aceleaşi străduţe laterale, şi mai murdare, adăpostind coşmeliile sărăcăcioase care nu şi-au găsit locul pe strada principală.

Autovehiculul, care m-a adus la Tijuana de la San Diego, m-a lăsat în centrul oraşului pe la începutul după-amiezii. Activitatea zilei abia era pe la început. Altfel spus, pe stradă nu erau decât doi sau trei beţivi care hoinăreau printre câinii vagabonzi şi câţiva mexicani fără ocupaţie, deşi ar fi trebuit să fie deja o mulţime de beţivani în putere, intrând şi ieşind dintr-o cârciumă în alta.

În mijlocul cartierului de case, la câţiva paşi în faţa mea, am zărit o potcoavă uriaşă aurie. Am coborât şi am intrat în cârciuma care purta acest firmament mai puţin obişnuit. Era o cârciumă reprezentativă pentru ţinutul respectiv. O tejghea uriaşă era situată imediat pe partea stângă cum intrai şi ocupa jumătate din lungimea camerei, cu trei sau patru maşini de jocuri de noroc la unul dintre capete. În faţa barului, pe peretele din dreapta, era un ring de dans care se întindea de la faţadă până la o estradă ridicată, unde o orchestră urduroasă se pregătea să-şi înceapă treaba. În spatele orchestrei, se afla un rând de

cabine joase, deschise în partea din faţă, având fiecare o masă şi două bănci.

Era începutul zilei şi în cârciumă nu erau decât câţiva clienţi. L-am atras atenţia unuia dintre barmani. Era un irlandez grăsan, cu faţa rubicondă şi cu părul strâns la spate în stilul „coadă de cal”. Doi cârlionţi rebeli, înţepeniţi cu briantină, îi ascundeau individului într-o oarecare măsură fruntea.

— Aş vrea să-l văd pe Ed Bohannon, i-am spus eu pe un ton şoptit.

Individul a întors spre mine o privire golită de expresie.

— Nu cunosc niciun Ed Bohannon.

Am scos o bucată de hârtie şi un creion pe care am scris la repezeală: „Jamocha a căzut” şi i-am strecurat biletul.

— Dacă un tip care se recomandă a fi Ed Bohannon întreabă aşa ceva, ai putea să-i dai hârtia asta?

— Sigur că da, nicio problemă!

— Perfect, i-am zis eu. Voi mai sta puţin într-un colţ.

Am traversat încăperea şi m-am aşezat la o masă, într-unul dintre separeuri. O tânără costelivă, care nu ştiu ce tertip folosise ca să-şi coloreze părul violet, se şi plantase în faţa mea, înainte ca eu să mă fi instalat bine pe scaun.

— Îmi dai ceva de băut? m-a întrebat ea.

Grimasa pe care a schiţat-o trebuia să fie un fel de surâs. Orice ar fi însemnat, mi-era teamă ca ea să nu o ia de la capăt, aşa că am capitulat.

— Da, i-am spus eu, comandând pentru mine o sticlă de bere, iar pentru whisky, de la ospătarul care era deja cu ochii pe urmele mele.

Femeia cu părul violet, aşezată lângă mine, a dat peste cap o înghiţitură de whisky şi a deschis gura ca să-mi propună să mai cer un rând. Animatoarele din colţul vecin nu ne scăpau din ochi nicio secundă, când o voce răsună în spatele meu:

— Cora, te cheamă Frank.

Cora a bombănit ceva, privind pe deasupra capului meu.

Apoi mi-a aruncat din nou porcăria de aşa-zis surâs.

— Ei bine, Bouboule, n-ai vrea tu să te ocupi de prietenul meu? a mai spus ea, părăsindu-mă.

Bouboule s-a vârât uşor pe scaunul de lângă mine. Era o tânără scundă şi îndesată, de aproximativ optsprezece ani, nici mai mult, nici mai puţin. Aproape o puştoaică. Avea părul scurt, de culoare închisă, uşor ondulat în jurul unei feţei rotunde cu alură băieţească şi privire flegmatică, provocatoare.

I-am comandat şi ei un pahar, iar pentru mine am cerut încă o bere.

— La ce te gândeşti? am întrebat-o eu.

— La tăria asta!

A schiţat un surâs forţat, un surâs la fel de băieţos ca şi expresia rigidă a ochilor.

— La litrii de tărie!

— Şi la mai ce altceva?

Ştiam că nu era o simplă întâmplare faptul că îmi schimbasem partenera.

— Mi s-a spus că eşti în căutarea unui prieten de-al meu, a spus Bouboule.

— S-ar putea. Pe cine ai tu ca prieten?

— Ei bine? Pe Ed Bohannon, de exemplu. Îl cunoşti pe Ed?

— Nu. Nu încă.

— Da, dar vrei să dai de el?

— Eh…

— Despre ce este vorba? Aş putea, la o adică, să dau de Ed.

— Lasă-l încolo pe Ed! am încercat eu s-o induc în eroare. Ed ăsta al tău mi-a dat impresia că este prea dificil şi se lasă greu în alegerea cunoştinţelor sale. Aş! Nici vorbă! Până la urmă, nu este pielea mea pusă la bătaie. Hai, îţi mai plătesc un rând şi apoi mă car.

Femeia s-a ridicat dintr-un salt.

— Aşteaptă o clipă. Să văd dacă pot să dau de el…

Care este numele tău?

— Parker, i-am spus eu, alegând un nume ca oricare altul. Numele pe care i-l dădusem lui Ryan fusese primul care-mi venise pe limbă.

— Aşteaptă, mi-a spus ea pe un ton agresiv, îndreptându-se spre uşa din fund. Cred că aş putea să-l găsesc.

— Şi eu cred la fel.

Au trecut zece minute, apoi de masa mea s-a apropiat un bărbat care venea din direcţia uşii principale a cârciumii. Era un englez blond, de cel puţin patruzeci de ani, purtând toate însemnele de „gentleman” căzut pe panta desfrâului. Nu ajunsese încă la limita de jos a decadenţei, dar semnele ruinei erau vizibile. Urmele acestei jalnice alunecări se puteau citi în aspectul posomorât al ochilor albaştri, în pungile şi cearcănele care îi înconjurau ochii, în ridurile uşoare care îi deformau gura, în moliciunea buzelor şi aspectul cenuşiu al pielii. Cu toate acestea, individul avea o înfăţişare încă destul de atrăgătoare în care transpărea destul de mult aspectul sănătos şi onest de altă dată.

Englezul s-a aşezat în faţa mea.

— Pe mine mă căutaţi?

— Sunteţi Ed Bohannon?

A dat din cap că da.

— Jamocha a căzut în urmă cu aproximativ două zile, i-am spus eu, iar acum trebuie să fie în drum spre închisoarea din Kansas. M-a rugat să-ţi dau informaţia asta, fiindcă ştia că am drum pe aici, prin zonă.

Englezul a încruntat sprâncenele, fixând cu încăpăţânare masa. Apoi mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Nu ţi-a mai spus nimic altceva?

— El nu mi-a spus nimic în mod direct. M-a anunţat prin intermediul altcuiva. Nici măcar nu l-am văzut.

— Rămâi mai multă vreme pe aici?

— Da, două sau trei zile, i-am spus eu: am ceva care este pe ţeavă.

Englezul mi-a zâmbit şi mi-a întins mâna.

— Mulţumesc de avertisment, Parker, mi-a spus el. Dacă vrei să mă însoţeşti puţin, mergem să bem ceva.

N-aveam nimic împotrivă. Am ieşit din cârciuma la potcoava de Aur şi am mers pe o stradă laterală până la o baracă aflată în zona unde oraşul se pierdea în deşert. În încăperea din faţă, tovarăşul meu mi-a arătat cu mâna un scaun şi apoi s-a dus într-o altă cameră alăturată.

— Ce anume vrei, mi-a strigat el prin uşă, whisky american? Gin? Scotch?

— Votez cu ultimul, i-am spus eu, tăindu-i enumerarea.

Englezul a adus o sticlă de Long John, un sifon şi două pahare şi ne-am aşezat să bem. Vorbeam şi beam, beam şi vorbeam şi fiecare dintre noi se făcea că este mai ameţit decât era în realitate, deşi în scurtă vreme am fi fost amândoi beţi ca nişte porci.

Tovarăşul meu era, fără îndoială, un expert în materie de alcool. El încerca să mă facă să dau peste cap pahar după pahar, ca să mă îmbăt turtă, pentru ca apoi să fi „scuipat” cu uşurinţă toate secretele, iar eu încercam să-i aplic aceeaşi tactică. Însă, niciunul, nici altul nu făcea progrese prea mari.

— Ştii, mi-a zis el când ne apropiam de sfârşitul zilei, sunt dobitoc ca un porc. Am o femeie, cea mai mişto femeie din lume. Ar vrea ca eu să mă întorc la ea şi cu asta gata, ce! Şi totuşi, eu rămân aici, ca să trag la măsea peste măsură în toată mizeria asta… şi să fumez… pe când aş putea să fiu cineva. Arh… arhitect, ştii tu… Şi un bun arhitect. Dar sunt, ca să-ţi zic pe şleau, într-o mare încurcătură cu indivizii ăştia. Eu, eu nu pot să nu mă sinchisesc, nu?! Dacă aş face-o, ţi-aş înşira verzi şi uscate… M-aş întoarce la nevasta mea, cea mai mişto femeie din lume. Mi-aş îngropa luleaua şi gata. Uită-te la mine! Am eu figura unui drogat? Bineînţeles că nu! Mă îngrijesc şi iată pentru ce. O să-ţi arăt… Trage un fum… O să-ţi arăt că pot să fumez sau s-o las baltă dacă vreau.

Şi, ridicându-se de pe scaun, s-a dus împleticindu-se în camera vecină, apoi s-a întors în acelaşi stil nesigur,

aducând cu el un dispozitiv complicat pentru fumătorii de opiu – făcut în întregime din abanos şi argint – aşezat pe un platou de argint. L-a pus pe masă şi a îndreptat spre mine o pipă.

— Trage o pipă, împreună cu mine, Parker.

I-am răspuns că îi dădeam înainte cu whisky-ul englezesc.

— Dacă vrei, pot să-ţi ofer şi o doză de coca, mi-a mai spus el.

Am refuzat cocaina şi tovarăşul meu de beţie s-a aşezat confortabil pe podea, lângă masă, rulând o biluţă de opiu pe care a început apoi să o sfărâme. După aceea, şedinţa a continuat, el fumându-şi drogul, iar eu punând câte un gât de whisky, fiecare dintre noi vorbind ca să-l lămurească pe celălalt şi încercând, în acelaşi timp, să-l facă pe celălalt să vorbească pentru a se edifica pe sine.

Băusem destul de mult când Bouboule şi-a făcut apariţia, aproape de miezul nopţii.

— S-ar zice că vă distraţi de minune voi doi, a spus ea, aplecându-se pentru a săruta şuviţele ciufulite ale englezului.

Femeia s-a cocoţat pe masă, întinzând mâna spre sticla de whisky.

— Arăţi perfect, i-am spus eu, deşi, fără îndoială, nu i-am pronunţat destul de clar această declaraţie.

— Ar trebui să rămâi întotdeauna bine ameţit, prostuţule, îţi stă mai bine aşa!

Nu ştiu dacă am răspuns sau nu la această insinuare. Tot ceea ce îmi amintesc este că, la puţin timp după aceasta, m-am întins pe podea lângă englez şi am adormit.

Următoarele două zile au semănat foarte mult cu prima. Ashcraft şi cu mine eram împreună douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, femeia era mai tot timpul în preajma noastră, iar singurele momente când nu beam erau cele când dormeam ca să ne limpezim minţile tulburate deja de alcool. Am petrecut aproape în întregime aceste zile în baracă sau la Potcoava de Aur, dar ne-am făcut timp în acest interval şi ca să vizităm cea mai mare

parte a cârciumilor şi teraselor din zonă. N-aveam decât o idee destul de vagă despre anumite lucruri care se petreceau în jurul meu, dar nu cred că mi-a scăpat în întregime ceva din ceea ce se întâmpla.

Eu şi Ashcraft eram prieteni la cataramă, cel puţin în aparenţă. Dar niciunul dintre noi nu uita că trebuie să se ferească de celălalt, oricât de ameţiţi de băutură am fi fost... Iar beţia noastră avea limite adânci. Ashcraft îşi punea cu regularitate câte o doză de drog în pipă. Nu cred că şi fata era consumatoare de droguri, dar avea, în schimb, o capacitate extraordinară de a ţine la băutură, preferând, îndeosebi, tăriile.

După trei zile, dezmeticit, am luat drumul spre San Francisco, făcând o listă cu aspectele pe care le ştiam sau le ghiceam în legătură cu subiectul Norman Ashcraft, numit Ed Bohannon.

Iată ce conţinea cu aproximaţie lista respectivă:

„1. Individul bănuia, dacă nu ştia, că venisem să-l văd în contul nevestei sale: fusese mult prea amabil şi mă primise prea bine pentru ca eu să nu-mi fac alte dubii.

2. Părea că s-a decis să revină la soţia sa, deşi nu exista certitudinea că o va face cu adevărat.

3. Individul nu era în mod obligatoriu un drogat.

4. Ar putea să aibă asemenea obiceiuri sub influenţa femeii, dar era destul de puţin probabil: din punct de vedere fizic, individul nu era distrus complet, dar gustase din fructul oprit şi se părea că nu-i displăcea deloc savoarea drogului.

5. Puştoaica Bouboule era îndrăgostită nebuneşte de el şi nici lui nu-i era indiferentă. O iubea în felul lui, fără să-şi pună însă pielea la saramură pentru ea”.

După o noapte bună de dormit în tren, între Los Angeles şi San Francisco, am ajuns în gara din Third şi Townsend Street, cu capul şi stomacul într-o stare aproape normală şi cu nervii nu foarte încordaţi. Am luat în doi timpi şi trei mişcări un dejun mai consistent decât toată hrana îngurgitată în cele trei zile precedente şi m-am îndreptat spre biroul lui Vance Richmond.

— Domnul Richmond este la „Eureka”, mi-a spus secretara lui.

— Aţi putea să-l chemaţi la telefon?

Putea şi chiar mi-a făcut legătura cu avocatul.

Fără a cita nume, i-am spus avocatului ceea ce ştiam şi ceea ce intuiam că se întâmplă.

— Am înţeles, mi-a spus el, aţi putea să treceţi pe la doamna A... ca să-i spuneţi că îi voi scrie în această seară şi că voi reveni, fără îndoială, în oraş poimâine. Cred că putem să mai aşteptăm până atunci fără nicio problemă.

Am sărit într-un autobuz, am schimbat altul pe bulevardul Van Ness şi m-am dus la doamna Ashcraft acasă. Am sunat la uşă, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am mai sunat de câteva ori, după care am remarcat că pe verandă se aflau două ziare, amândouă ediţii de dimineaţă. Am căutat datele jurnalelor respective: era ediţia din ziua respectivă şi cea din ajun.

Un bătrânel îmbrăcat într-o salopetă uzată stropea gazonul din grădina vecină.

— Nu ştiţi dacă cei care locuiesc aici sunt plecaţi de acasă? l-am întrebat eu.

— Nu cred. Am văzut chiar în dimineaţa aceasta că uşa de la intrarea de serviciu este deschisă.

Apoi s-a întrerupt preţ de câteva secunde, timp în care şi-a scărpinat preocupat bărbia.

— Este posibil să fi plecat, a mai spus el tărăgănat. Acum, dacă stau să mă gândesc bine, nu-mi amintesc să-l fi văzut pe vreunul dintre ei în cursul zilei de ieri.

Am părăsit trotuarul din faţa casei, am dat un ocol imobilului, am sărit gărduleţul din partea din spate şi am urcat scările care dădeau spre intrarea de serviciu. Uşa era deschisă destul de larg. În bucătărie nu se zărea nimeni, dar se auzea un zgomot de apă care curge.

Am bătut la uşă cu putere. Niciun răspuns. Am împins de uşă şi am intrat. Zgomotul de apă venea de la chiuvetă. M-am uitat cu atenţie la chiuvetă.

Sub o dâră subţire de apă, care se prelingea de la unul dintre robinete, se afla un cuţit de tranşat, cu o lamă

mai lungă de un picior. Lama cuţitului era curată, dar pe fundul chiuvetei, acolo unde jetul de apă nu reuşise decât să trimită câţiva stropi dispersaţi, erau împrăştiate câteva pete roşii-maronii. Am râcâit cu unghia una dintre ele şi am constatat: era sânge închegat.

Cu excepţia chiuvetei, n-am mai văzut nimic deranjat în bucătărie. Am deschis o uşă care dădea într-un oficiu: totul părea şi aici în ordine. La celălalt capăt al camerei, era o uşă care ducea spre încăperile din partea din faţă a casei. Am deschis şi această uşă şi am traversat un culoar. Din bucătărie nu venea suficientă lumină pentru a ilumina culoarul. Am bâjbâit pe întuneric, căutând un întrerupător care ar fi trebuit să se găsească prin preajmă. Mergeam pe ceva moale.

Trăgându-mă cu un pas înapoi, am căutat nişte chibrituri prin buzunare şi am aprins unul. În faţa mea, cu capul şi umerii pe podea în dreptul meu şi cu picioarele întinse pe primele trepte ale unei scări, se afla un tânăr filipinez dezbrăcat, numai în maiou şi chiloţi.

Filipinezul era mort. Tânărul avea un ochi scos, iar gâtul era secţionat pe toată lungimea până aproape sub bărbie. N-aveam nevoie să închid ochii ca să-mi imaginez asasinatul: din vârful scării, mâna stângă a ucigaşului a cuprins faţa tânărului; unghia degetului mare s-a înfipt ca o daltă concavă în ochi, dând pe spate capul oacheş, bronzat, întinzând gâtul pentru a face loc loviturii de cuţit; apoi a urmat căderea de la înălţimea scării.

În lumina celui de-al doilea băţ de chibrit scăpărat, am zărit un întrerupător. Am aprins lumina, mi-am încheiat vesta şi am urcat scările. Pe alocuri, erau urme de sânge uscat care se îmbibase în lemnul scărilor, iar pe palierul de la etaj, tapetul de pe perete era pătat de o uriaşă împroşcătură. În capul scării, am mai găsit un întrerupător pe care l-am apăsat ca să-mi luminez drumul.

Am traversat culoarul, am băgat capul în cele două camere care păreau a fi în ordine, apoi m-am întors la colţ şi m-am oprit brusc, tocmai la timp cât să nu apuc să mă împiedic de trupul unei femei întinse acolo, pe jos.

Femeia se afla pe podea, ghemuită, cu faţa spre sol, cu genunchii strânşi sub ea şi cu mâinile agăţate de pântece. Purta o cămaşă de noapte şi avea părul împletit într-o coadă la spate.

I-am atins cu degetul ceafa; era rece ca piatra.

Ca să-i văd bine faţa, m-am sprijinit pe genunchi în ideea de a nu schimba poziţia cadavrului. Era menajera care ne-a primit şi ne-a condus pe mine şi pe Richmond în urmă cu numai patru zile.

M-am ridicat şi am privit în jurul meu. Capul menajerei era foarte aproape de o uşă închisă. Am ocolit cadavrul femeii şi am deschis uşa. Era un dormitor, dar nu cel al servitoarei. Era o încăpere mobilată cu un rafinament costisitor, în tonuri de fildeş şi nuanţe de gri, iar pe pereţi erau atârnate gravuri franţuzeşti. Nimic nu fusese deranjat în cameră, cu excepţia patului. Lenjeria era toată mototolită şi făcută grămadă, o grămadă foarte înaltă chiar în mijlocul patului. O grămadă prea mare…

M-am aplecat peste pat şi am început să dau cuverturile la o parte. Pe cea de-a doua, am zărit urme de sânge. Am smuls şi restul.

Sub grămada de lenjerie se afla doamna Ashcraft moartă.

Din trupul său îngrămădit se distingea capul, care atârna de-a curmezişul, agăţat de un gât care fusese secţionat până la os. Chipul femeii purta urmele a patru tăieturi adânci, de la tâmplă până la bărbie. O mânecă fusese smulsă de la bluza pijamalei din mătase albastră. Lenjeria patului şi pijamaua erau năclăite de sângele pe care cuverturile îndesate deasupra îl împiedicaseră să se usuce.

Am aşezat din nou cuvertura peste cadavrul femeii. Am ocolit celălalt cadavru de pe culoar şi am coborât scara din faţă, aprinzând şi alte becuri în căutarea telefonului. L-am găsit în capătul scării. Am sunat mai întâi la comisariatul de poliţie, apoi la biroul lui Vance Richmond.

— Anunţaţi-l pe domnul Richmond că doamna Ashcraft a fost asasinată, i-am spus secretarei sale, eu sunt

acasă la ea şi el mă poate găsi aici.

Apoi am ieşit pe verandă şi m-am aşezat pe treapta de sus ca să fumez o ţigară până la venirea poliţiei.

Îmi simţeam stomacul întors pe dos. Am mai avut ocazia în cursul carierei mele să văd cadavre mai mult de trei o dată, dar imaginea care tocmai mi-a trecut prin faţa ochilor a picat într-un moment în care nervii mei erau straşnic puşi la încercare după cele trei zile de beţie.

Până să apuc să termin prima mea ţigară, maşina poliţiei a şi dat colţul, încărcată de oameni, care au coborât imediat. O'Gar, inspectorul însărcinat cu probleme criminalistice, a fost primul care a urcat treptele peronului.

— Salut, mi-a spus el, pe cine ai pus gheara azi?

— Am găsit înăuntru trei cadavre, moment în care mi-am oprit propriile investigaţii, i-am spus eu, conducându-l în casă. Este posibil ca un poliţist cu experienţa dumneavoastră să mai găsească şi altele.

— N-aţi lucrat rău pentru un ucenic! mi-a replicat el.

Nu-mi mai simţeam stomacul întors pe dos. Pur şi simplu, ardeam de nerăbdare să mă apuc de treabă.

I l-am arătat mai întâi lui O'Gar pe filipinez, apoi i-am arătat cadavrele celor două femei. N-am mai găsit şi alte cadavre. Munca de rutină ne-a acaparat pe toţi: O'Gar, cei opt oameni aflaţi sub conducerea sa şi cu mine, timp de câteva ore bune. A fost nevoie să explorăm întreaga casă, din pod şi până în pivniţă. A fost nevoie să-i interogăm atent pe vecini. Ar fi trebuit să facem investigaţii şi pe la agenţiile de plasament prin care au fost angajaţi servitorii. Trebuiau găsiţi şi luaţi la întrebări rudele şi prietenii tânărului filipinez şi ai menajerei. Trebuiau găsiţi şi interogaţi furnizorii de ziare, factorii poştali, cei care livrau produsele de băcănie, spălătorii, pentru a face câteva investigaţii şi în rândul acestora.

După ce a fost redactat grosul procesului verbal de constatare, eu şi O'Gar ne-am strecurat uşor şi ne-am retras în bibliotecă.

— Adică, s-a întâmplat acum două nopţi? În noaptea

de miercuri, a mormăit O’Gar, odată ce ne-am instalat confortabil în fotolii şi ne-am aprins câte o ţigară.

Am încuviinţat. Raportul medicului legist care examinase cadavrele, prezenţa celor două ziare pe veranda din faţă, faptul că niciun vecin, băcanul sau măcelarul n-au mai zărit de miercuri pe niciunul dintre locatarii casei, toate argumentele conduceau spre această concluzie în privinţa datei crimei: noaptea de miercuri sau începutul dimineţii de joi.

— După părerea mea, ucigaşul a intrat pe uşa de serviciu, a continuat O’Gar, privind tavanul încăperii printre rotocoalele de fum. A luat cuţitul de tranşat şi a urcat. Este posibil să se fi dus direct în camera doamnei Ashcraft. Este posibil să nu. Dar, după ceva timp, sigur a ajuns şi acolo. Mâneca smulsă şi zgârieturile adânci de pe faţa femeii indică faptul că a avut loc o încăierare. Tânărul filipinez şi menajera au auzit zgomotul – probabil că au auzit-o chiar pe femeie urlând după ajutor – şi s-au grăbit să ajungă în dormitorul cu pricina ca să vadă despre ce este vorba. Menajera a sosit, cu siguranţă, chiar în momentul în care ucigaşul dădea să iasă şi aici şi-a găsit sfârşitul. Bănuiesc că filipinezul l-a văzut pe ucigaş şi a luat-o la goană. Însă ucigaşul l-a înhăţat în vârful scării care conduce spre intrarea de serviciu şi aici a operat reglarea de conturi. Apoi, individul a coborât în bucătărie ca să se spele pe mâini, a pus cuţitul în chiuvetă şi a şters-o.

— Până aici, perfect, i-am spus eu. Dar remarc faptul că treceţi cu uşurinţă peste aspectul de a afla cine este ucigaşul şi de ce a comis acest triplu asasinat.

— Nu mă grăbi, a protestat el. O să ajung şi aici. S-ar spune că există soluţia de a alege între trei ipoteze: fie ucigaşul era un soi de maniac care a dat această lovitură din plăcere, fie a fost un hoţ surprins asupra faptului şi care a devenit ulterior nebun de furie, fie este vorba de cineva care avea un motiv anume de răfuială cu doamna Ashcraft şi care a fost ulterior constrâns să-i ucidă şi pe ceilalţi doi servitori atunci când aceştia I-au descoperit.

Personal, aş pune pariu că toată lovitura a fost dată de cineva care a vrut să o omoare pe doamna Ashcraft.

— Nu e rău, i-am aprobat eu deducţiile. Şi, acum, ascultaţi-mă pe mine: doamna Ashcraft are un soţ în Tijuana, un fel de drogat moderat care trăieşte în cârdăşie cu o bandă de escroci. Ea încerca să-l convingă să se întoarcă acasă. Individul este combinat şi cu o tipă, care este tânără şi îndrăgostită până peste cap de el, dar care este şi o actriţă de proastă calitate; deşi tânără, vrea să facă pe dura. Ashcraft plănuia să o părăsească pe puştoaică pentru a se întoarce la soţia sa.

— Ia te uită, ia te uită, ia te uită! a spus O'Gar cu mirare.

— Dar, am reluat eu, eram cu el şi cu puştoaica în Tijuana, în urmă cu două nopţi, atunci când a avut loc asasinatul.

— Ia te uită, ia te uită!

Un ciocănit la uşă ne-a întrerupt conversaţia. Era un poliţist care m-a anunţat că sunt căutat la telefon. Am coborât la parter şi am auzit vocea lui Vance Richmond:

— Ce se întâmplă? Domnişoara Henry mi-a transmis mesajul dumneavoastră, dar ea n-a putut să-mi dea niciun alt indiciu.

I-am povestit întreaga tărăşenie.

— Am să iau trenul de întoarcere în seara aceasta, mi-a spus el când am terminat de povestit. Puteţi să vă continuaţi investigaţiile ca să vă faceţi o idee. Aveţi mână liberă.

— Perfect, i-am răspuns eu. Cu siguranţă n-am să fiu în oraş când vă veţi întoarce. Dar puteţi să mă găsiţi la agenţie.

O să-i telegrafiez lui Ashcraft să vină aici, semnând telegrama cu numele dumneavoastră.

Când Richmond a închis, am sunat la închisoarea municipală şi l-am întrebat pe directorul acesteia dacă John Ryan, zis Fred Rooney, poreclit şi Jamocha, mai era încă acolo.

— Nu. Poliţiştii federali I-au dus la Leavenworth ieri

dimineaţă.

Am urcat din nou în bibliotecă şi i-am spus repede lui O'Gar:

— O să iau trenul de seară spre Sud. Fac pariu pe ce vreţi că toată lovitura a fost organizată la Tijuana. Îi telegrafiez lui Ashcraft să vină aici. Vreau să-l fac să-şi părăsească oraşul din Mexic pentru o zi sau două şi, dacă individul este pe aici, veţi putea să-l ţineţi sub supraveghere. Am să vă dau semnalmentele lui şi veţi putea să-l „pescuiţi" de la biroul lui Vance Richmond.

Am furat o jumătate de oră din puţinul timp pe care îl mai aveam la dispoziţie ca să scriu şi să trimit telegramele. Prima era adresată lui Ashcraft:

„EDWARD BOHANNON, CAFENEAUA LA POTCOAVA DE AUR, TIJUANA, MEXIC

DOAMNA ASHCRAFT DECEDATĂ. STOP. PUTEŢI SĂ VENIŢI IMEDIAT? VANCE RICHMOND".

Celelalte două telegrame erau codate. Una era adresată sucursalei din Kansas City a Agenţiei „Continental Detective", prin care solicitam expedierea unui inspector la Leavenworh pentru a-l interoga pe Jamocha. Prin cealaltă ceream sucursalei din Los Angeles să trimită un om în întâmpinarea mea, a doua zi, la San Diego.

O dată făcută şi această treabă, m-am dus în grabă spre apartamentul meu ca să-mi iau o valiză cu lenjerie curată şi apoi m-am lăsat cuprins de toropeală mergând spre Sud.

San Diego mi s-a părut animat, vesel şi plin de lume când am coborât din tren pe la începutul după-amiezii, în ziua următoare. Oraşul era aglomerat de mulţimea de lume care s-a grăbit să profite de prima sâmbătă a sezonului de curse de cealaltă parte a frontierei. Staruri de cinema venite de la Los Angeles, fermieri din Valea Imperială, marinari din flota din Oceanul Pacific, jucători împătimiţi, turişti, bandiţi şi tâlhari, dar şi oameni cumsecade, cu toţii sosiţi de pretutindeni. Mi-am luat micul dejun, mi-am rezervat o cameră, mi-am lăsat valiza la hotel, înainte de a

mă îndrepta spre hotelul Central pentru a lua legătura cu inspectorul din Los Angeles, pe care îl solicitasem prin telegramă.

L-am găsit pe inspector în hol: un tip tânăr de vreo douăzeci şi doi de ani, cu faţa pigmentată de pete de roşeaţă, cu ochii de un albastru-cenuşiu foarte jucăuşi, adânciţi în acel moment într-un program de curse pe care îl ţinea în mână. L-am depăşit şi m-am oprit în faţa unei vânzătoare de la un debit de tutun de la care am cumpărat un pachet de ţigări, înainte de a-mi freca un cucui imaginar de sub pălărie. Apoi am ieşit în stradă.

Degetul bandajat şi trucul cu pălăria ne-au servit drept recunoaştere. Deşi cineva a inventat acest tertip cu mult înainte de războiul de independenţă, manevra funcţionează foarte bine fără complicaţii, iar vârsta sa impresionantă nu reprezintă un argument suficient pentru a o trage pe linie moartă.

Mă îndreptam spre strada numărul 4, lăsând în urmă Broadway-ul – artera principală din San Diego – când inspectorul m-a prins din urmă. Se numea Gorman şi i-am transmis consemnele de rigoare:

— Veţi ajunge în Tijuana şi veţi supraveghea cu atenţie cafeneaua la potcoava de Aur. Aici se află o bucăţică de muiere care te îndeamnă să consumi ceva. Are părul scurt şi ondulat, ochi căprui, faţa rotundă, o gură roşie, care este mai degrabă mare, şi umerii pătraţi. Este imposibil să nu-ţi sară în ochi. Este o puştoaică drăguţă, în vârstă de vreo optsprezece ani, pe care o cheamă Bouboule. Ea este ţinta dumneavoastră. Nu vă apropiaţi de ea! Nu încercaţi să o înhăţaţi! Vă dau o oră în avans. Apoi voi sosi şi eu ca să-i vorbesc. Vreau să ştiu ce va face ea imediat după plecarea mea şi tot ceea ce va face în zilele care vor urma. Puteţi să luaţi legătura cu mine la… (şi i-am dat numele hotelului şi numărul camerei mele) în fiecare seară. Vă faceţi că nu mă cunoaşteţi oriunde altundeva dacă se va întâmpla să ne întâlnim.

Ne-am despărţit şi am coborât spre Grand Place, unde am rămas preţ de vreo oră aşezat pe o bancă. Apoi,

am mers la colţul pieţei unde m-am zbătut ca să prind un loc confortabil în maşina care mergea spre Tijuana.

Am parcurs ceva mai mult de cincisprezece kilometri de drum într-un nor de praf, îndesaţi câte cinci pe o banchetă prevăzută cu numai trei locuri. A urmat o oprire scurtă la biroul de imigrări de la frontieră. Am coborât din maşină la intrarea de curse de cai. Gloabele galopau deja de o bună bucată de vreme, dar prin uşile turnante se prelingea încă un şuvoi continuu de spectatori care se îndreptau spre peluză. Am făcut cale întoarsă de la uşa de intrare şi m-am îndreptat spre şirul de trăsuri din faţă de la Monte Carlo (marele cazinou din lemn), m-am urcat într-una dintre ele şi i-am spus birjarului să mă ducă spre oraşul vechi.

Oraşul vechi părea pustiu. Aproape toată lumea se dusese să vadă mârţoagele de la hipodrom. Figura presărată cu pete de roşeaţă a lui Gorman mi-a apărut imediat în faţa ochilor pe deasupra unui pahar de mescal – o băutură alcoolică tradiţională mexicană – chiar de când am intrat în cafeneaua la potcoava de Aur. Speram ca tipul să aibă o constituţie robustă: chiar avea nevoie de asta, dacă se gândea să-şi facă urmărirea poliţienească în regimul de apă specific vieţii cactuşilor mexicani.

Primirea pe care mi-au făcut-o clienţii obişnuiţi de la Potcoava de Aur a fost o adevărată întoarcere a fiului rătăcitor. Barmanul cu zulufii aranjaţi cu briantină pe frunte mi-a adresat un zâmbet.

— Unde este Bouboule? am întrebat eu.

— Jucaţi rolul cumnaţilor lui Ed? m-a întrebat, luându-mă peste picior, o suedeză înaltă. Mă duc să văd dacă pot să o dezlipesc.

Bouboule şi-a făcut apariţia chiar în acel moment pe uşa din fund şi mi-a sărit de gât, strângându-mă în braţe, strivindu-şi trupul de al meu şi Dumnezeu ştie ce altceva a mai făcut.

— Te-ai întors ca să mai tragem un chiolhan?

— Nu, i-am spus, împingând-o spre separeuri. De data asta, avem treabă. Unde este Ed?

— S-a dus spre Nord. Nevastă-sa a dat ortul popii şi el s-a dus să ridice resturile.

— Şi ţi s-au înecat corăbiile?

— Ei, aş! E o lovitură mizerabilă pentru mine, dar tipul meu va încasa o grămadă frumuşică de biştari!

Am privit-o cu coada ochiului: o ocheadă care se dorea a fi foarte explicită.

— Şi crezi că Ed o să-ţi aducă ţie grămada de bani?

Puştoaica mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Ce te-a apucat? m-a întrebat ea.

I-am trimis, la rândul meu, un zâmbet înţelept.

— Se pot întâmpla două lucruri, i-am spus eu, fie Ed te părăseşte – el se gândea oricum la varianta asta – fie o să aibă nevoie până la ultimul bănuţ din biştarii moşteniţi de la nevastă-sa ca să evite să nu-i cadă gâtul…

— Mincinos nenorocit!

Umărul drept al fetei era lipit de mine, atingându-mi umărul stâng. Mâna ei stângă a coborât rapid ca un fulger, intrând pe sub rochiţa sa scurtă. Eu i-am împins umărul în faţă, răsucindu-i cu o lovitură înfundată trupul pentru a o îndepărta de mine. Cuţitul pe care l-a scos cu mâna stângă din teaca fixată pe picior a intrat adânc în lemn, pe undeva pe sub masă. Era un cuţit cu o lamă uriaşă, echilibrat tocmai pentru a fi lansat cu precizie.

Tipa a făcut un salt înapoi, înfigându-mi în gleznă unul dintre tocurile ascuţite ale pantofilor. Am prins-o prin spate cu mâna stângă şi i-am imobilizat cotul de trup, chiar în momentul în care Bouboule trăgea cuţitul înfipt în lemnul de sub masă.

— Ce vrea să însemne povestea asta?

Am ridicat privirea.

De cealaltă parte a mesei, se afla un bărbat care mă privea cu un aer furibund, având mâinile în şolduri şi picioarele depărtate. Era un bărbat uriaş, cu oase proeminente şi umeri largi, dintre care se iţea un gâtlej lung, subţire şi galben, care susţinea un cap mic, rotund. Ochii lui semănau cu cataramele rotunde de la ghetuţe, negri şi înfundaţi unul aproape de celălalt deasupra unui

nas cârn turtit.

— Unde ai învăţat asta? a urlat spre mine simpaticul personaj.

Tipul era însă prea greoi ca să stau la discuţii cu el.

— Dacă eşti unul dintre ospătari, i-am spus eu, adu-mi o sticlă de bere şi ceva de băut pentru puştoaică, iar dacă nu eşti ospătar, atunci cară-te.

— Mă duc să-ţi aduc un…

Puştoaica a scăpat din strânsoarea mea răsucindu-se şi i-a făcut semn.

— Pentru mine o tărie, a zis ea fără chef.

Individul a mai mormăit ceva, şi-a trecut privirea de la ea la mine, apoi de la mine la ea, arătându-mi încă o dată dinţii săi murdari şi apoi s-a îndepărtat agale.

— Cine este prietenul tău?

— Ai face mai bine să-l laşi în pace, m-a sfătuit ea, fără să-mi răspundă la întrebare.

Bouboule şi-a băgat din nou cuţitul în ascunzătoarea de sub fustă şi s-a întors spre mine ca să-mi ţină piept.

— Şi acum, ce vrei să-mi spui despre Ed, ce-ar vrea să zică toate aceste istorii?

— Ai citit în ziare despre povestea cu asasinatul?

— Da.

— Atunci, n-ar trebui să mai ai nevoie de alte precizări, i-am spus eu. Singura şansă pe care o are Ed ca să scape cu faţa curată este să-ţi pună ţie în cârcă întreaga afacere. Dar nu cred că va putea să pună mâna pe averea lăsată. Dacă nu reuşeşte, se poate considera tras pe sfoară.

— Eşti cam ţicnit cu toate ideile astea! s-a scandalizat ea. Nu erai într-atât de beat încât să nu ştii că eram amândoi aici, împreună cu tine, în momentul asasinatului.

— Nu sunt într-atât de ţicnit pentru a estima că asta poate să însemne orice, am corectat-o eu. Dar sunt suficient de ţicnit pentru a-mi face calculul că aş putea să mă întorc la San Francisco cu pielea ucigaşului în băţ.

Bouboule mi-a râs în nas. Am început şi eu să râd şi

m-am ridicat.

— O să ne mai vedem, i-am spus eu, îndreptându-mă spre ieşire.

M-am întors la San Diego şi am trimis o telegramă la Los Angeles, solicitând trimiterea unui inspector în plus. Apoi, mi-am făcut rost de ceva de înfulecat şi mi-am petrecut seara în camera de la hotel, aşteptându-l pe Gorman.

Era târziu când Gorman a sosit şi mirosul de mescal pe care îl degaja era atât de puternic, încât duhoarea sa ar fi străbătut drumul de la San Diego la Saint Louis şi înapoi, iar la destinaţie ar fi fost în stare să dea şi o muscă cu picioarele în sus. Însă capul lui Gorman părea a fi în echilibru.

— S-ar fi spus, un moment, că ar trebui să vă eliberez de sub loviturile de armă, a zis el, zâmbind.

— Nu-ţi face griji pentru mine, i-am ordonat eu. Treaba ta constă în a vedea ceea ce se întâmplă şi cu asta basta. Ce ai descoperit?

— După ce aţi plecat, fata şi cu individul uriaş s-au instalat faţă în faţă. Ei păreau puţin agitaţi, întorşi pe dos, într-o oarecare măsură. La un moment dat, individul a spălat uşor puţina şi atunci am lăsat-o baltă pe fată şi m-am strecurat pe nesimţite în spatele lui. Tipul s-a întors în oraş şi a expediat o telegramă. N-am reuşit să-l ţin sub supraveghere atât de aproape încât să văd cui îi era adresată. Apoi a revenit la cârciumă.

— Cine este individul ăsta uriaş?

— Din câte am aflat, individul nu este uşă de biserică. Pe fişa sa de semnalmente, se numeşte Flinn Gât-de-Gâscan. Este persoana care-i izgoneşte pe beţivii şi scandalagiii din local, un fel de nănaş al cârciumii.

Amicul Gât-de-Gâscan era, deci, teroarea angajată la Potcoava de Aur şi a fost invizibil în timpul celor trei zile cât am stat aici (zilele în care am chefuit). Este imposibil să fi fost atât de beat încât să nu-l fi remarcat sau să fi uitat de această „frumuseţe”. Şi tocmai în cursul acestor trei zile doamna Ashcraft şi servitorii săi au fost asasinaţi.

— Am telefonat la birou la voi ca să trimită încă un om, i-am spus lui Gorman. Ar trebui să te contacteze. Dă-i lui fata în urmărire, iar tu rămâi pe urmele lui Gât-de-Gâscan. Cred că o să-i punem în cârcă trei asasinate, aşa că fii cu ochii în patru.

— Am înţeles, şefu', mi-a spus el.

Şi Gorman a plecat, moţăind puţin.

În după-amiaza următoare, am trecut pe la hipodrom, amuzându-mă cu mârţoagele, în aşteptarea înserării.

După ultima cursă, mi-am luat o gustare frugală la Sunset Inn, apoi m-am îndepărtat spre marele cazinou aflat pe partea cealaltă a aceleiaşi clădiri. O mulţime de indivizi de toate soiurile se aflau aici înghesuindu-se unii într-alţii, bătându-se pentru a avea ocazia să se întreacă la o partidă de pocher, la rulotă, la o partidă de cărţi, la un zanzibar (joc de zaruri) cu banii pe care i-au primit sau i-au dat la cursele de cai. Mie nu-mi plăcea niciunul dintre aceste jocuri. Pentru mine, nu era vremea de jucat, de distracţie. Mergeam strecurându-mă prin mulţime, în căutarea oamenilor mei.

L-am dibuit pe primul, un individ înnegrit de soare şi vânt, care după toate aparenţele părea a fi un ţăran, un agricultor îmbrăcat în haine de duminică. Individul îşi croia drum spre ieşire şi avea întipărită pe chip acea expresie golită de conţinut a jucătorului căruia i se taie craca de sub picioare chiar înainte de finalul partidei. Avea aerul că regretă nu atât pierderea banilor cât necesitatea de a lăsa baltă partida începută.

M-am aşezat între ţăran şi uşa de ieşire:

— Curăţat? l-am întrebat eu cu simpatie atunci când s-a apropiat de mine.

A urmat o încuviinţare din cap, puţin intimidată.

— Ce ai zice de cinci dolari pentru o treabă de numai câteva minute? i-am propus eu pe un ton cât se poate de tentant.

Îi plăcea ideea. Dar ce fel de muncă avea să facă?

— Aş vrea să vii cu mine în oraşul vechi şi să priveşti cu atenţie un bărbat. Apoi o să-ţi încasezi potolul. Nu ai

altceva de făcut.

Propunerea nu-l încânta pe deplin, dar cinci dolari reprezintă cinci dolari, iar el putea să renunţe în orice moment dacă lucrurile ar fi luat o întorsătură care nu-i convenea. Individul s-a hotărât pe loc să încerce.

L-am instalat pe agricultorul meu în apropierea uşii şi m-am întors în căutarea altui muşteriu: un individ mărunţel, optimist şi cu gura moale, flască. Era dispus să câştige cinci dolari prin metoda simplă şi la îndemână pe care i-am descris-o. Următorul pe care l-am agăţat era un tip mult prea timid pentru a risca să se arunce orbeşte într-un astfel de joc. Apoi am dibuit un filipinez, care arăta foarte bine într-un costum de culoare bej, şi un tânăr de origine greacă, dotat cu o constituţie fizică robustă, care ar fi trebuit să fie ospătar sau frizer.

Patru oameni erau suficienţi. Cvartetul meu îmi plăcea la nebunie. Cei patru indivizi albi n-aveau aerul că ar fi prea răi pentru operaţiunea mea şi, în acelaşi timp, nu păreau a fi vagabonzi, cerşetori sau escroci. I-am urcat pe toţi într-o trăsură şi ne-am îndreptat împreună spre oraşul vechi.

— Iată-ne ajunşi, am spus eu, plătind transportul, când am sosit la destinaţie. Eu voi intra imediat în cârciuma numită la potcoava de Aur, aflată chiar aici pe colţ. Lăsaţi-mă să iau două sau trei minute de avans faţă de voi, apoi intraţi şi comandaţi-vă ceva de băut.

I-am dat agricultorului o bancnotă de cinci dolari.

— O să plăteşti băutura cu banii aceştia. Asta nu face parte din „salariile” pe care vi le-am promis. Înăuntru trebuie să fie un individ cu umeri largi, cu un gâtlej lung, galben şi cu o mutră urâtă, antipatică, aflat chiar în spatele barului. Este imposibil să nu îl recunoaşteţi. Vreau să vă uitaţi la el cu atenţie, toţi, fără ca el să bage de seamă. Când veţi fi siguri că o să-l recunoaşteţi fără probleme oriunde l-aţi reîntâlni, faceţi-mi un semn uşor cu capul, apoi veniţi aici, unde o să vă încasaţi bacşişul pentru serviciul făcut. Să procedaţi cu mare atenţie atunci când îmi faceţi semn cu capul, pentru că nu vreau ca vreunul

dintre cei aflaţi înăuntru să-şi dea seama că mă cunoaşteţi.

Toată treaba li se părea oarecum bizară, dar aveau promisiunea că vor primi cinci dolari, iar la cazinou erau jocuri, multe jocuri şi, cu cinci dolari în buzunar, oricine ar fi putut să ajungă pe o grămadă de aur… Urmarea o puteţi vedea şi dumneavoastră! Cei patru mi-au pus întrebări la care am refuzat să răspund, dar, cu toate acestea, nu m-au lăsat baltă.

Când am intrat în cârciumă, Gât-de-Gâscan se afla în spatele barului, dându-le o mână de ajutor barmanilor. Şi, într-adevăr, barmanii aveau mare nevoie de ajutor, căci localul era plin de clienţi.

N-am reuşit bine să descopăr prin mulţime figura plină de pete de roşeaţă a lui Gorman, când am zărit chipul alb, tăios ca o lamă de cuţit, al lui Hooper, un alt inspector din Los Angeles, care, aveam să aflu ulterior, fusese trimis în urma celei de-a doua telegrame expediate de mine. Bouboule se afla mai departe, undeva la marginea tejghelei, bând ceva alături de un individ mărunţel a cărui faţă înfricoşată exprima nepăsarea şi indolenţa hotărâte ale unui soţ-model, decis să-şi facă de cap şi să o facă latră. Bouboule m-a salutat de la distanţă, dar nu şi-a abandonat clientul.

Gât-de-Gâscan mi-a aruncat o mormăială, împreună cu halba de bere pe care am comandat-o. Apoi şi-au făcut apariţia în cârciumă mercenarii mei. Toţi patru şi-au jucat rolurile la perfecţie!

Pentru început, au căutat persoana din priviri, printre rotocoalele dese de fum, trecând de la o figură la alta, evitând cu repeziciune privirile care s-ar fi putut intersecta cu ale lor. A durat puţin toată această trecere în revistă, apoi unul dintre ei, filipinezul, l-a zărit pe bărbatul pe care li l-am descris, exact în spatele barului. Filipinezul a sărit, făcând un salt de aproape treizeci de centimetri, într-atât de mare a fost bucuria descoperirii sale, dar după aceea, dându-şi seama că Gât-de-Gâscan l-a fulgerat cu privirea, s-a întors cu spatele, agitându-se. În acel moment şi ceilalţi trei I-au zărit pe Gât-de-Gâscan căruia i-au lansat

priviri ascunse care erau atât de evident imperceptibile precum o colecţie de bărbi false! Gât-de-Gâscan le arunca, la rândul său, priviri fulgerătoare.

Filipinezul s-a întors, m-a privit şi a dat din cap cu o mişcare seacă, după care s-a grăbit să părăsească localul. Ceilalţi trei care au rămas să dea peste cap băuturile pe care le comandaseră, au golit până la fund paharele, încercând să-mi întâlnească privirea. Eram concentrat să citesc o pancartă afişată pe un zid, undeva foarte sus deasupra tejghelei:

„ÎN ACEST LOCAL NU SE SERVEŞTE DECÂT WHISKY VERITABIL DE DINAINTE DE RĂZBOI, WHISKY AMERICAN ŞI ENGLEZESC”.

Încercam să desluşesc numărul de minciuni pe care le ascundeau aceste şaptesprezece cuvinte şi ajunsesem la cea de-a patra, având şi altele în vedere, când unul dintre aliaţii mei, tânărul grec, dregându-şi gâtul, a reprodus zgomotul arderilor violente dintr-un carburator de la un motor cu explozie. Gât-de-Gâscan a înconjurat barul cu o manivelă auto în mână şi cu o figură vânătă de furie.

Mi-am privit ajutoarele. Semnele lor din cap n-ar fi fost atât de teribile dacă ar fi fost făcute pe rând, unul câte unul. Dar cei trei n-au mai riscat încă o dată ca eu să apuc să-mi întorc privirea înainte ca ei să aibă timp să-mi semnaleze mesajul convenit. Cele trei capete s-au plecat toate trei deodată: un semnal pe care oricine aflat la o distanţă de câţiva metri în jurul mesei ar fi putut să-l observe şi cum era de aşteptat, semnalul n-a scăpat nimănui. Apoi toţi trei s-au strecurat uşor pe uşă, trecând prin faţa individului cu gâtul lung care îşi agita manivela.

Mi-am golit paharul de bere, am ieşit pe uşa cârciumii şi am dat colţul. Erau toţi grămadă, la locul unde le spusesem să mă aştepte:

— L-am recunoaşte dintr-o sută! O să-l recunoaştem! au spus ei în cor.

— E perfect! i-am felicitat eu. Aţi procedat ca la carte! Am impresia că am de-a face cu nişte poliţişti înnăscuţi. Iată bacşişul care vi se cuvine. Acum, dacă aş fi

în locul vostru, cred că aş evita această cârciumă, deoarece, în ciuda modului inteligent în care v-aţi camuflat – şi vă repet, aţi procedat de minune – este imposibil ca individul să nu bănuiască ceva. Ar fi inutil să vă riscaţi pielea degeaba.

Toţi s-au repezit să-şi încaseze onorariile şi s-au făcut nevăzuţi înainte ca eu să apuc să-mi termin discursul absolut neinteresant.

Hooper a venit în camera mea de la hotelul din San Diego, cu puţin înainte de ora zece, în seara următoare.

— Gât-de-Gâscan a dispărut, cu Gorman pe urmele sale, imediat după prima dumneavoastră trecere, m-a anunţat inspectorul Hooper. După aceea, fata a trecut pe la o coşmelie aflată la capătul celălalt al oraşului şi a rămas acolo, iar eu am renunţat după o bună bucată de vreme să mai continuu urmărirea, deoarece înăuntru lumina era stinsă.

Gorman nu şi-a mai făcut apariţia.

Un comisionar aducător de telegrame m-a trezit pe la ora zece dimineaţa. Telegrama venea din Mexicali:

„SOSIT IERI SEARĂ AICI. STOP. SE ASCUNDE CU PRIETENII. STOP. A TRIMIS DOUĂ TELEGRAME. GORMAN”.

Erau veşti bune. Individul cu gâtul lung căzuse în capcana pe care i-o întinsesem: îi luase pe cei patru jucători ruinaţi aleşi de mine drept patru martori şi trăsese concluzia că semnele lor din cap îmi indicau că ei îl recunoscuseră. Deci, Gât-de-Gâscan era cel care comisese asasinatul, iar acum Gât-de-Gâscan era pe fugă, căutând să se ascundă.

Mi-am scos pijamaua şi mă pregăteam să-mi pun costumul, când comisionarul a revenit aducându-mi o altă telegramă. Aceasta venea din partea lui O’Gar, prin intermediul agenţiei:

„ASHCRAFT A DISPĂRUT IERI”.

Am utilizat telefonul ca să-l scot pe Hooper din pat.

— Du-te la Tijuana, i-am spus eu. Rămâi nedezlipit de coşmelia unde ai lăsat-o ieri seară pe fată, în cazul în care

nu te întâlneşti cu ea la Potcoava de Aur. Rămâi acolo până când o să se întâlnească cu un individ, genul de englez înalt şi blond, şi după aceea treci în urmărirea lui. Este un bărbat înalt, are mai puţin de patruzeci de ani, cu ochi albaştri şi părul blond. Nu te lăsa dus de nas de el: individul este vedeta numărul unu a acestei operaţiuni în acest moment. O să cobor şi eu imediat. Dacă eu şi englezul rămânem împreună, iar fata ne părăseşte, porneşti imediat în urmărirea ei, dacă nu rămâi în continuare pe urmele lui.

M-am îmbrăcat, mi-am luat micul dejun şi apoi am luat autobuzul spre oraşul mexican. Şoferul conducea bine, cu toate acestea am avut senzaţia că stăm pe loc când un automobil marca Roadster, de culoare maronie, ne-a depăşit în mare viteză în apropiere de Palm City. La volanul automobilului cu pricina se afla Ashcraft.

Când l-am zărit din nou, autovehiculul era gol, parcat în faţa unei barăci. În faţa trotuarului de ia casa vecină, Hooper se prefăcea că este puţin abţiguit şi vorbea cu doi indieni îmbrăcaţi în uniformă din armata mexicană.

Am bătut la poarta casei.

— Cine este acolo? a întrebat cineva şi i-am recunoscut vocea lui Bouboule.

— Eu… Parker. Vreau să ştiu dacă s-a întors Ed.

— Ah! s-a mirat ea.

Apoi a urmat un moment de tăcere.

— Intră!

Am deschis uşa şi am intrat. Englezul era aşezat într-un scaun pe rotile cu spătarul dat pe spate şi-şi ţinea cotul drept pe masă, iar mâna dreaptă era vârâtă în buzunarul hainei. Dacă avea o armă în acest buzunar, atunci, cu siguranţă, aceasta era pregătită pentru mine.

— Salut, mi-a zis el. Mi s-a spus că ai pus întrebări cu privire la persoana mea.

— Poţi să numeşti asta cum vrei.

Am tras un scaun la distanţă de câteva picioare de el şi m-am aşezat.

— Dar nu-mi înşira verzi şi uscate! Ai urmărit ca

nevasta ta să fie omorâtă de Gât-de-Gâscan pentru a-i lua averea pe care o stăpânea. Greşeala pe care ai făcut-o a fost că ţi-ai ales un cretin precum Gât-de-Gâscan pentru a da o asemenea lovitură. Un cretin care s-a aventurat într-un asasinat în serie şi care, ulterior, şi-a pierdut capul. Individul este gata să se pună pe tavă, pur şi simplu, pentru că trei sau patru martori I-au recunoscut! Era tocmai locul potrivit ca să se ascundă! Îmi imaginez că îi era atât de frică, încât plimbarea de cinci sau şase ore pe munte i-a dat senzaţia că este condus la capătul lumii!

Şi nu mi-am lăsat răgaz în discursul meu nici măcar cât să-mi trag sufletul!

— Ed, tu nu eşti un cretin şi nici eu nu sunt! Eu vreau să te duc în Nord, cu cătuşele la mâini, dar nu mă grăbesc. Dacă nu pot să te iau astăzi, sunt dispus să mai am răbdare până mâine. Până la urmă tot o să pun mâna pe tine, dacă nu cumva o s-o mi-o ia cineva înainte, dar nu o să mi se rupă sufletul din cauza asta! Între vesta mea şi cămaşă se află un pistol. Dacă o pui pe Bouboule să-l ia, vom fi amândoi în siguranţă pentru discursul pe care vreau să-l ţin.

Englezul a aprobat, cu o încuviinţare de cap, fără să mă scape din ochi. Fata s-a apropiat de mine, prin spate, din direcţia opusă. Şi-a trecut o mână pe deasupra umărului meu, strecurându-se pe sub vesta mea, şi mi-a scos pistoletul din ascunzătoare. Înainte de a se îndepărta, Bouboule mi-a pus preţ de o clipă pe ceafă vârful ascuţit al cuţitului său: un blând avertisment.

— Perfect, i-am spus eu, când fata i-a dat pistoletul meu englezului, care l-a băgat în buzunar cu mâna stângă. Acum iată ce vă propun: tu şi Bouboule veţi trece frontiera împreună cu mine – astfel nu ne vom mai pierde răbdarea şi nervii cu formalităţile de extrădare – şi o să vă duc la închisoare. O să ne batem în faţa juraţilor. Eu nu sunt absolut sigur că voi reuşi să vă pun cele trei asasinate în cârcă, nici unuia, nici altuia şi, dacă stratagema eşuează, veţi fi liberi. Dacă prind lozul – şi eu sper să nu-mi scape – atunci bineînţeles că soarta voastră atârnă de un capăt de

aţă.

Or, la ce v-ar folosi dacă aţi fugi? Să vă petreceţi tot restul vieţii fugind din faţa copoilor? Sau ca să sfârşiţi prin a fi împuşcaţi sau chiar omorâţi când încercaţi să vă salvaţi pielea? Probabil, veţi ajunge să vă scoateţi din încurcătură, dar ce veţi face cu banii pe care ţi i-a lăsat soţia ta? Căci doar pentru bani aţi început această partidă şi tot pentru bani ţi-ai ucis nevasta. Trebuie să ai curaj să înfrunţi procesul şi, astfel, vei mai avea o şansă să profiţi de averea moştenită. Dacă fugi, nu-ţi mai rămâne decât să trimiţi sărutări de adio averii moştenite.

Strategia mea consta acum în a-i convinge pe Ed şi pe prietena lui să spele puţină. Dacă cei doi se lasă prinşi în capcană de mine, atunci probabil că voi reuşi să-l condamn pe unul dintre ei, dar şansele nu erau prea mari. Asta depindea de întorsătura pe care o luau ulterior lucrurile. De asemenea, depindea de posibilitatea mea de a demonstra că Gât-de-Gâscan s-a aflat la San Francisco în noaptea asasinatului, căci îmi imaginam destul de bine că individul era destul de puternic blindat cu o grămadă de dovezi împotrivă. Noi n-am reuşit să găsim nicio amprentă digitală a ucigaşului în locuinţa doamnei Ashcraft. Iar dacă nu reuşeam să-i conving pe juraţi că individul se afla în noaptea aceea la San Francisco, nu-mi rămânea decât să demonstrez că el este autorul loviturii cu pricina. O dată făcută această demonstraţie, trebuia să trec la partea cea mai încâlcită a problemei şi anume să demonstrez că individul a comis asasinatul în contul celor doi şi nu în interesul său personal.

Efortul meu era canalizat în direcţia determinării celor doi să-şi ia picioarele la spinare. Atâta vreme cât ei îşi luau tălpăşiţa, puţin mă interesa unde s-ar duce şi ce ar face. Mă încredinţasem întru totul şansei şi minţii mele ca să scot un profit cât mai mare de pe urma fugii lor: mai încercam încă să pun lucrurile la cale.

Englezul se gândea încrâncenat la toate cele spuse de mine. Ştiam că îl pusesem pe gânduri, că îi stârnisem îndoieli, mai ales din cauza celor pe care i le spusesem în

legătură cu Flinn Gât-de-Gâscan.

Apoi, el a început să râdă pe înfundate, cu un aer satisfăcut.

— Eşti ţicnit, amice, şi eşti tătic în arta periatului, a spus el, dar tu…

Nu ştiu ce avea de gând să spună: dacă aveam să câştig sau să pierd.

Tocmai atunci uşa de la intrare s-a deschis cu brutalitate şi Flinn Gât-de-Gâscan şi-a făcut apariţia în încăpere.

Hainele sale erau albite de praf. Avea capul împins înainte, iar gâtlejul său lung şi galben părea întins la maximum.

Ochii lui ca nişte catarame rotunde de ghetuţe s-au oprit asupra mea. Şi-a întins mâinile. A fost tot ceea ce am putut să remarc: n-a făcut altceva decât să-şi răsucească mâinile şi a apărut cu câte un revolver masiv în fiecare palmă.

— Mâinile pe masă, Ed! a mârâit el agresiv.

Numai un colţ de masă se interpunea între bărbatul care stătea ameninţător în deschizătura uşii şi pistolul lui Ed, dacă, într-adevăr, Ed avea în buzunar un pistol. Dar Ed şi-a scos mâna din buzunar, goală, şi şi-a aşezat liniştit palmele pe masă.

— Rămâi acolo unde eşti! a mai mârâit Gât-de-Gâscan către Bouboule.

Timp de mai bine de un minut, Gât-de-Gâscan m-a fixat cu priviri încărcate de furie.

Dar, când a deschis din nou gura, s-a adresat lui Ed şi lui Bouboule:

— Şi iată pentru ce mi-ai telegrafiat tu să mă întorc, nu? O capcană! Ca să joc rolul ţapului ispăşitor! O să vezi tu cum o să fac pe ţapul ispăşitor, eu! O să-ţi spun ceea ce am de zis, apoi o să mă car de aici, chiar dacă ar fi să împuşc toată această împuţită de armată americană ca să-mi fac loc de trecere! Le-am omorât pe nevasta ta şi pe menajeră. Dar le-am ucis pentru mii de dolari!

Fata a făcut atunci un pas spre el, urlând:

— Ţine-ţi gura, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ţine-ţi şi tu gura! a răcnit Gât-de-Gâscan şi cu degetul a ridicat trăgaciul revolverului îndreptat spre ea: eu sunt în cauză. Am omorât-o pentru…

Atunci Bouboule s-a plecat în faţă. Şi-a strecurat mâna stângă pe sub fustă. Dar mâna s-a ridicat, deja goală! Flacăra împuşcăturii trase de Gât-de-Gâscan a fulgerat lama de oţel a cuţitului care apucase să zboare în direcţia lui.

Fata s-a răsucit pe spate, de-a curmezişul camerei, doborâtă de gloanţele care i-au sfâşiat pieptul. Trupul ei s-a lovit cu spatele de zid. Din această lovitură, capul s-a prăbuşit la podea, cu faţa în jos.

Gât-de-Gâscan a încetat să mai tragă şi a încercat să vorbească. Mânerul cafeniu al cuţitului fetei rămăsese înfipt în gâtul său galben. Lama acestuia îi oprea în gât cuvintele care nu mai voiau să articuleze. Atunci, Gât-de-Gâscan a dat drumul revolverului şi a încercat să tragă de mânerul cuţitului care îl paraliza. Numai că mâna sa n-a mai apucat să ajungă decât la jumătatea distanţei pe care o mai avea până la cuţit şi apoi s-a prăbuşit. S-a lăsat uşor în jos, mai întâi pe genunchi, apoi s-a sprijinit în genunchi şi în palme, culcat într-o parte… După care, nu s-a mai mişcat deloc!

M-am întors dintr-un salt spre englez. Revolverul căruia Gât-de-Gâscan i-a dat drumul a derapat sub piciorul meu, făcându-mă să alunec şi să cad într-o parte. Mâna mi-a alunecat pe haina englezului, iar individul mi-a scăpat din strânsoare şi a reuşit să-şi scoată pistoalele.

Avea o privire tăioasă şi rece, iar gura îi era atât de încrâncenată, încât cu greu îi mai distingeai conturul buzelor. S-a îndreptat uşor spre mijlocul camerei, în timp ce eu am rămas întins acolo unde picasem. N-a scos un cuvânt. După un moment de ezitare în pragul uşii, aceasta s-a deschis brusc şi apoi s-a închis. Englezul plecase.

Am luat în mână arma din cauza căreia mă prăbuşisem, am sărit peste Gât-de-Gâscan, i-am smuls şi celălalt revolver din mâna inertă şi m-am grăbit să ajung în

stradă. Autovehiculul de culoare cafenie cu care venise englezul lăsase în urmă un nor de praf în pustiul din jur.

La câţiva zeci de metri distanţă de mine se afla o maşină veche neagră, acoperită din belşug de noroi uscat. Trebuia să fie autovehiculul cu care Gât-de-Gâscan se întorsese din Mexicali.

Am sărit în maşină, m-am instalat la volan şi i-am dat drumul morii hodorogite, intrând în norul de praf deschis în faţa mea.

Aveam să constat că maşina pe care pusesem mâna avea un motor uimitor de bun, pe care nu te-ai fi aşteptat să-l găseşti într-o hardughie care părea a fi mai degrabă o grămadă de fiare vechi. Maşina era atât de bună, încât am realizat că fusese maşina unui obişnuit fugar de frontieră. Am tratat-o cu atenţie, fără să forţez nota.

Timp de mai bine de o jumătate de oră, am păstrat distanţa între mine şi norul de praf din faţa mea, când, la un moment dat, am constatat că am câştigat ceva teren.

Drumul devenise din ce în ce mai prost. Era posibil ca noi să fi fost la început angajaţi pe un drum, dar acum, sub roţile maşinilor noastre, nu mai era deloc drum. Am accelerat puţin, deşi manevra aceasta mi-a dat câteva zgâlţâituri care săreau peste media zdruncinăturilor obişnuite.

Am evitat la mustaţă un bolovan care m-ar fi făcut bucăţi. Apoi, m-am uitat din nou în faţa mea, pentru a constata dacă autovehiculul de culoare cafenie mai ridica în aer nori de praf. Maşina se oprise.

Înăuntrul acesteia nu mai era nimeni. Am continuat să merg mai departe.

Din spatele autovehiculului staţionat, pe deasupra mea, au pârâit trei focuri de armă. Ca să mă nimerească în acel moment, ar fi fost nevoie de un ţintaş mai mult decât experimentat. Şi aceasta, pentru că eram săltat în toate direcţiile de pe scaunul maşinii, precum o bobiţă de mercur în căuşul palmei unui puştan neastâmpărat.

Englezul continua să tragă, din spatele adăpostului oferit de maşina sa, după care s-a îndreptat în mare goană

spre o văgăună îngustă, o adâncitură în pământ, cu marginile mişcătoare, largă aflată undeva în partea stângă. Pe malurile acestui canal natural, s-a întors ca să-mi expedieze încă un glonţ şi apoi a sărit, dispărând din aria mea.

Am răsucit de volan, am blocat frânele şi mi-am îndreptat maşina neagră spre locul în care l-am văzut pe individ ultima dată. Marginile viroagei se sfărâmau sub roţile din faţă ale maşinii. Am dat drumul la frână şi am sărit din maşină, după care m-am îndepărtat.

Automobilul a plonjat în viroagă, exact pe urmele englezului.

Culcat pe burtă, cu câte unul dintre revolverele lui Gât-de-Gâscan în fiecare mână, mi-am ridicat, căţărându-mă, capul deasupra văgăunii. În patru labe, englezul încerca să se tragă din faţa traiectoriei automobilului.

Maşina era desfigurată, dar motorul încă mai rula. O mâna a bărbatului ţine strâns un pistol, revolverul meu.

— Lasă-l jos şi ridică-te, Ed! i-am strigat eu.

Rapid ca un şarpe, Ed s-a aşezat şi şi-a ridicat arma… Dar eu i-am strivit antebraţul cu cel de-al doilea glonţ tras.

Când am ajuns lângă el, englezul îşi susţinea cu mâna stângă braţul rănit. I-am cules pistolul pe care îl abandonase şi l-am pipăit ca să mă asigur că nu mai avea şi altul asupra sa. Apoi, am răsucit o batistă pe care, în chip de garou, am înnodat-o în jurul braţului rănit.

— Hai să urcăm la etaj, ca să stăm puţin de vorbă, i-am propus eu, ajutându-l să escaladeze marginile viroagei abrupte.

Ne-am urcat în maşina lui.

— Hai, deşartă tot sacul, mi-a zis el, dar nu te baza prea mult pe mine că voi alimenta conversaţia. Tu n-ai nicio dovadă împotriva mea. Tu ai văzut-o pe Bouboule care l-a căsăpit pe Gât-de-Gâscan ca să-l împiedice să o facă una cu pământul.

— Deci, asta este poziţia ta? l-am întrebat eu. Fata i-a plătit poliţele lui Gât-de-Gâscan pentru că acesta ţi-a ucis nevasta. Din gelozie. Când ea a aflat că te pregăteai să o

abandonezi pentru a-ţi redobândi locul în lumea din care ai venit.

— Corect.

— Nu e rău, Ed. Numai că mai este o problemă. Tu nu eşti Ashcraft.

Individul a tresărit, apoi a început să râdă.

— Entuziasmul tău este gata să-ţi întunece mintea, a mai spus el pe un ton hâtru, şugubăţ. Aş fi putut să induc în eroare femeia altuia? Nu te gândeşti că avocatul său, Richmond, m-a pus să-i aduc dovezi cu privire la identitatea mea?

— Ascultă, Ed, o să-ţi aduc imediat argumente: cred că eu sunt un tip ceva mai rău decât toţi ceilalţi. Îmi imaginez că tu ai o grămadă de chestii care i-au aparţinut lui Ashcraft: acte, scrisori, lucruri pe care le-a scris şi le-a semnat el. Dar, dacă te descurcai destul de bine cu condeiul, nu la fel puteai să o păcăleşti pe nevastă-sa. Iar în ceea ce-l priveşte pe omul legii, ca să te facă să-i dai dovezi despre identitatea ta, nu era pentru el decât o simplă formalitate. El nu s-a gândit nicio clipă că tu n-ai fi Ashcraft.

— Şi unde te gândeşti că ar fi Ashcraft în timp ce eu i-aş cheltui averea?

— E mort, i-am răspuns eu.

Francheţea răspunsului meu l-a tulburat, dar tipul nu şi-a pierdut capul. Cu toate astea, în spatele surâsului afişat, privirea i-a devenit visătoare.

— Este posibil să ai dreptate, bineînţeles, a mai spus el cu o voce tărăgănată, dar, chiar şi cu asta, nu văd cum speri tu să mă prinzi la înghesuială. Poţi să dovedeşti că Bouboule nu mă considera drept Ashcraft? Poţi să dovedeşti că ea ştia de ce îmi expedia doamna Ashcraft bani? Poţi să dovedeşti că ea ştia ceva din jocul meu? Eu cred, mai degrabă, că nu.

— Se poate ca tu să scapi cu faţa curată din toată această afacere încurcată, am recunoscut eu. Juraţii sunt uneori ciudaţi şi vreau să-ţi spun foarte clar că m-aş simţi mai fericit dacă aş şti în legătură cu aceste asasinate

teribile ceva care, deocamdată, îmi scapă. S-ar putea să te plictisească sau să te enerveze faptul că trebuie să-mi dai informaţii referitoare la modul în care ai operat substituirea de identitate cu Ashcraft? Ei, ce zici?

Partenerul meu de dialog şi-a supt buzele, apoi a ridicat din umeri:

— O să-ţi spun tot ceea ce te interesează. Nu are mare importanţă şi ar fi bine ca eu să depăşesc momentul, să trec de această chestiune legată de falsa identitate. Atunci, o mărturisire referitoare la un furt banal şi minor chiar nu mai prezintă deloc importanţă. Furturile din hoteluri erau specialitatea mea.

— Englezul şi-a început mărturisirea după ce a lăsat să se scurgă câteva momente bune de tăcere. Am sosit în America într-o perioadă în care Anglia şi continentul european deveniseră mult prea toride pentru sănătatea mea. Apoi, într-o seară, într-un hotel din Seattle, mă aflam la datorie, specialitatea mea, furturile. Am intrat într-o cameră de la etajul al patrulea. Abia închisesem uşa după mine, când o altă cheie s-a auzit zornăind în încuietoarea aceleiaşi uşi. În cameră era complet întuneric. M-am hazardat şi am scăpărat rapid o lanternă electrică de buzunar şi în lumina acesteia am zărit uşa unui dulap în care m-am strecurat în grabă.

Dulapul de haine era gol, un noroc de-a dreptul chior, deoarece înăuntru nu era nimic de care ar fi putut să aibă nevoie ocupantul camerei cu pricina. Era vorba despre un bărbat. Individul a aprins lumina în încăpere.

Apoi s-a apucat să străbată cu paşi mari camera, în lung şi în lat. A făcut treaba asta timp de trei ore bune, fără oprire, interval în care eu stăteam pregătit în spatele uşii dulapului, cu pistolul în mână, gata să intervin dacă individul ar fi deschis şifonierul cu pricina. Însă, timp de trei ceasuri în cap, individul n-a făcut altceva decât să străbată în lung şi în lat încăperea. După aceea, s-a aşezat, iar eu am auzit zgomotul unei peniţe care aluneca pe o foaie de hârtie. După zece minute de scris şi-a reluat mersul enervant. Dar totul n-a mai durat decât câteva

minute. Apoi am auzit încuietorile de la valiză care erau deschise. Şi, după aia, un zgomot de împuşcătură!

Atunci, am ieşit din ascunzătoarea mea.

Individul era întins pe podea, având o gaură imensă în tâmplă. O lovitură murdară pentru mine, fără nicio îndoială! Se auzeau pe culoarul hotelului voci agitate. Am sărit peste cadavrul tipului, am găsit scrisoarea pe masă. Era adresată doamnei Norman Ashcraft, din strada Wine, Bristol, Anglia. Am deschis plicul. În scrisoare, individul spunea că avea de gând să se sinucidă şi semna cu numele de Norman. M-am simţit ceva mai bine. Nu puteau să-mi pună în cârcă un asasinat în aceste condiţii.

Şi, cu toate acestea, eu mă aflam acolo, în acea încăpere, cu o lanternă, un şperaclu şi un revolver asupra mea! Ca să nu mai zic de pumnul de bijuterii pe care le înhăţasem de la etajul inferior. Cineva a bătut la uşă.

„Mergeţi şi aduceţi poliţia!” am strigat eu prin uşă, în speranţa de a mai câştiga timp.

Apoi m-am întors spre bărbatul care m-a aruncat în această încurcătură. Chiar dacă nu i-aş fi văzut adresa scrisă pe plic, tot aş fi ştiut că era vorba de un compatriot. Noi suntem mii de acelaşi fel, cu aceeaşi constituţie: blonzi, destul de înalţi, bine legaţi. M-am agăţat de singura şansă care se contura la orizont. Pardesiul şi pălăria lui erau aşezate pe scaunul pe care individul le aruncase la venire. Mi le-am pus pe mine şi am lăsat pălăria să se rostogolească lângă el. Am îngenuncheat, am golit buzunarele şi pe ale lui şi pe ale mele, am îndesat în ale lui tot ce era la mine, iar eu am băgat ce am găsit la el în propriile mele buzunare. Apoi i-am pus revolverul meu în mână, iar eu l-am luat pe al lui.

Mi-am spus în sinea mea că primii veniţi n-ar putea să-l cunoască din vedere sau nu suficient pentru a-l identifica imediat. Asta mi-ar fi oferit câteva secunde bune pentru a mă face nevăzut. Dar, când am deschis uşa, am constatat că planul meu nu avea să meargă aşa cum prevăzusem.

Detectivul hotelului era deja la faţa locului, împreună

cu un agent de poliţie, şi atunci am înţeles că nu mai era nimic de făcut. Dar nu m-am dat bătut şi mi-am jucat rolul în continuare. Le-am spus că, atunci când am intrat în camera mea, am dat peste acest individ care se pregătea să-mi scotocească printre lucruri. L-am apucat în braţe şi, în încăierare, l-am împuşcat.

Minutele treceau, mai lungi decât orele, şi nimeni nu mă denunţa. Oamenii continuau să mă numească domnul Ashcraft. Lovitura reuşise. Pentru moment, eram încremenit de uimire, dar, când am aflat mai multe despre Ashcraft, totul mi s-a părut mai puţin surprinzător. Tipul sosise la hotel chiar în după-amiaza cu pricina şi nimeni nu l-a văzut altfel decât îmbrăcat cu pardesiul şi cu pălăria pe cap, pardesiu şi pălărie pe care atunci le purtam eu. Aveam amândoi aceeaşi talie şi aceeaşi înălţime: eram genul tipic de englezi blonzi.

Apoi am mai avut un moment de surpriză. Când detectivul i-a examinat hainele mortului, a constatat că etichetele prinse de stofa sacoului fuseseră smulse. Când am aruncat o privire asupra jurnalului său intim, aveam să găsesc, în cele din urmă, o explicaţie. Tipul dăduse cu banul ezitând între varianta sinuciderii sau cea a schimbării numelui în ideea de a începe o nouă viaţă. Era în momentul în care înclina spre cea de-a doua soluţie atunci când şi-a smuls toate etichetele de pe haine. Însă, în timp ce aşteptam printre toţi acei oameni, nu ştiam lucrul acesta. Tot ceea ce ştiam era că în toată această poveste încâlcită avusese loc un miracol.

Trebuia să am mare grijă la tot ceea ce spuneam. Dar când am trecut în revistă lucrurile care aparţinuseră mortului, l-am cunoscut din cap până în picioare, în lung şi în lat, de-a curmezişul, ce mai, pe toate părţile. Avea un obroc plin de hârtii şi un jurnal intim în care îşi notase tot ceea ce a făcut şi a gândit de-a lungul vremii. Am petrecut prima noapte studiind toate cele scrise în jurnal, învăţându-l pe de rost şi făcând exerciţii ca să-mi apropii semnătura de a lui. Printre lucrurile pe care le-am găsit în buzunarele lui erau şi cecuri de călătorie în valoare de o

mie cinci sute de dolari, iar eu voiam să le încasez chiar de a doua zi de dimineaţă.

Am mai rămas în Seattle trei zile sub numele de Norman Ashcraft. Pusesem gheara pe o comoară preţioasă şi nu trebuia să o las să-mi scape cu una cu două.

Scrisoarea pe care adevăratul Ashcraft o adresase nevestei sale mă scutea să mai fiu acuzat de asasinat, în cazul în care ceva s-ar fi putut întâmpla, dar ştiam că eram mult mai în siguranţă dacă-mi jucam în continuare noul rol decât să o iau la goană.

Când lucrurile au fost lămurite şi cazul închis, mi-am făcut valizele şi am venit la San Francisco, reluându-mi vechiul meu nume de Edward Bohannon. În acelaşi timp, păstram toate lucrurile lui Ashcraft, pentru că aflasem că nevasta lui era înstărită şi, prin urmare, eram conştient că aş putea să încasez o parte din averea în cauză, dacă eram în stare să-mi joc bine cărţile. Această eventualitate mă scutea de osteneală şi de bătăi de cap. Ulterior, am dat peste un anunţ strecurat de ea în ziarul Examiner, la mica publicitate, i-am răspuns şi... iată-ne ajunşi în situaţia actuală.

— Dar nu tu ai pus la cale asasinarea doamnei Ashcraft?

Individul a clătinat din cap.

Am scos un pachet de ţigări din buzunar şi am pus două ţigări pe scaun, între noi.

— Ce ar fi dacă ne-am juca un joc? i-am spus eu. Este pentru plăcerea mea personală. Asta nu are legătură cu nimic din ceea ce s-a întâmplat şi nu dovedeşte nimic. Dacă tu ai făcut un anumit lucru, ia ţigara care este lângă tine. Eşti de acord să jucăm?

— Nu, nu mă joc, mi-a spus el ţanţoş. Nu-mi place jocul pe care mi-l propui. Cu toate astea, chiar mi-e tare poftă de o ţigară.

Şi-a întins braţul sănătos şi a luat ţigara aşezată către mine.

— Mulţumesc, Ed, i-am spus eu. Acum, nu-mi face deloc plăcere să-ţi spun aşa, dar te-am prins în capcană.

— Nu eşti în toate minţile, amice!

— Te gândeşti la afacerea din San Francisco, Ed, i-am explicat eu. Numai că eu vorbesc de Seattle. Tu, un şobolan de-al hotelurilor, ai fost găsit într-o cameră cu un bărbat care tocmai îşi dăduse duhul cu un glonţ în cap. Ce crezi tu, Ed, că vor decide juraţii?

Individul mi-a râs în nas. Apoi, ceva din surâsul lui s-a alterat, transformându-i zâmbetul într-o grimasă.

— Bineînţeles că l-ai făcut, Ed, i-am spus eu. Când ai încercat să-ţi pui în practică planul pentru a moşteni întreaga avere a doamnei Ashcraft, punându-i la cale asasinatul, primul lucru pe care l-ai făcut a fost să distrugi scrisoarea prin care soţul său o anunţa că se va sinucide. Cu toată grija cu care ai fi făcut să dispară această dovadă, ar exista întotdeauna şansa ca cineva să o găsească şi să-ţi năruie întregul eşafod clădit. Scrisoarea îşi atinsese scopul, aşa că nu mai aveai nevoie de ea. Ar fi fost stupid să-ţi asumi riscul să te trezeşti cu ea revenind la suprafaţă.

— Nu pot să te bag la răcoare pentru asasinatul pe care l-ai plănuit la San Francisco, dar pot să te am la mână pentru cel pe care nu l-ai comis, la Seattle… Astfel, justiţia nu va fi trasă pe sfoară. Vei merge, Ed, la Seattle, unde vei fi arestat pentru moartea lui Ashcraft.

Şi exact aşa s-a întâmplat.

Sfârșit